

+eZine
of Modern Texts in Translation

July 2019

Florina Ilis

translated into English by
MTTLC graduate

Irina Mihai

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 198
July 2019

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Fragments of prose
by **Florina Ilis**

translated into English by
MTTLC graduate
Irina Mihai

Reviser:
Cristina Botîlcă

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

July 2019

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Fragments of prose by

Florina Ilis

Translated into English by
MTTLC graduate

Irina Mihai

July 2019

Cinci nori colorați pe cerul de răsărit

Pe suprafața întinsă de *tatami* tăcerea e absolută. Douăsprezece perechi de jucători, așezați în stilul formal japonez, grupați față în față pe aria prestabilită fiecărei perechi, așteaptă într-o încremenire statuară semnalul de începere a jocului. Liniștea copleșitoare din sală conferă momentului o solemnitate sacră. În vasta încăpere, împodobită de sărbătoare, plutește o atmosferă ireală, desprinsă parcă din vechi stampe japoneze. Eleganța jucătorilor așezați pe *tatami* este desăvârșită. Culorile *kimono*-urilor purtate de competitori pornesc de la tonuri închise, purtate de femeile mai în vârstă, către tonurile deschise și vii din îmbrăcămintea celor tinere. Ceva din amintirea splendorii epocii Heian, când se presupune că jocul de societate *uta karuta* s-ar fi jucat pentru întâia oară, plutește deasupra sălii ca un abur imperceptibil, dar răscolitor. Bărbații, la rândul lor, sunt îmbrăcați sobru, în *hakama* de culoare gri și neagră. Privirea jucătorilor, cum stau ușor aplecați, pare fixată într-o concentrare extremă, dar senină, pe spațiul liber dintre fiecare cuplu, unde, într-o anumită ordine, sunt dispuse cărți de joc.

Five Coloured Clouds on the Oriental Sky

All over the *tatami*, silence is deafening. Twelve pairs of players, all gathered around in traditional Japanese style, facing each other in their corners are waiting frozen like stone statues for the game to begin. The overwhelming silence of the hall gives an air of saintly solemnity to the moment. In the vast hall decorated festively, there is an eerie atmosphere floating as if it were taken from an old Japanese engraving. The elegance of the players sitting on the *tatami* is flawless. The colours in the participants' *kimonos* range from darker hues, worn by elderly women, to the lighter and brighter tones, worn by the younger ones. Some echo of the Heian era's splendour, a period in which the society game *uta karuta* is supposed to have been played for the first time, hovers above their heads as a subtle yet pungent mist. The men are also dressed soberly, in grey and black *hakamas*. The players' gaze, inclining slightly, seems enraptured in total and serene concentration, within the empty space between each pair, where the playing cards are arranged in a specific order.

Translation
Café

July 2019

Toată lumea aşteaptă. Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în *hakama*, aşezat pe o pernă tare în fruntea sălii, supraveghează atent scena. Ține în mână întinsă mai multe cărți de joc. Dintr-odată, subit, fără nici o introducere preliminară, începe să cânte... *Ariake no...* Vocea lui, ușor răgușită, trădând vârsta înaintată, modulează, cu o excelentă stăpânire de tonuri, ritmul, urcând treptat spre finalul fiecărui vers către o tonalitate aparent imposibil de atins de către o voce umană, *Tsurenaku mieshi...* *Wakare yori...* Când ecoul ultimei silabe, răsunând prelung pe înălțimea amețitoare a tonului spre care o ridicase cântărețul, se stinge, jucătorii, așezați pe suprafața de joc, se dezlanțuie febrili, căutând printre cărțile rânduie înaintea lor cele două versuri care să încheie poemul *waka*, al cărui început de trei versuri fusese cântat de către conducătorul jocului.

Colecția de poeme *Hyakunin Isshu*, compilată de către nobilul Fujiwara no Teika, în jurul anului 1235, conține o sută de poeme *waka*, a căror structură metrică este de 5-7-5-7-7. În esența lui, jocul de *uta karuta* este foarte simplu. Cântărețul primește o sută dintre cele două sute de cărți, celelalte împărțindu-se între perechile de jucători, câte 50 pentru fiecare.

Everybody waits. An elderly man, dressed in *hakama* and sitting on a hard pillow at the front of the hall is carefully watching over the scene. He holds several playing cards in his outstretched hand. All of a sudden, without any preliminary introduction he starts to chant... *Ariake no...* His voice, slightly husky, betrays his old age and modulates the rhythm with a masterful pitch control, gradually rising to a tonality apparently unreachable for any human voice with the ending of each line, *Tsurenaku mieshi...* *Wakare yori...* When the echo of the last syllable fades away, the bewildering height of the pitch that the singer had risen it to is still lingering in the hall, the players, sitting on the *tatami*, are engaged in fervent pursuit of the last two lines of the *waka*, through the cards aligned in front of them, whose beginning had been sung by the reciter of the game.

The collection of poems *Hyakunin Isshu*, compiled by the nobleman Fujiwara no Teika, in around 1235, consists of a hundred *waka* poems, whose metrical structure is 5-7-5-7-7. In essence, *uta karuta* game is really simple. The reciter receives a hundred cards from a deck of two hundred, the rest being distributed between the pairs of players, fifty each. The fifty

Cele 50 de cărți pe care le primesc cei doi jucători din fiecare pereche conțin însă numai ultimele două versuri din poemul *waka*. Cântărețul începe să recite primele trei versuri din poem, în timp ce jucătorii aplecați asupra cărților înșirate pe *tatami* vor trebui să găsească ultimele două versuri din poem.

Primul

Dacă ar fi să-mi închipui o țară ai cărei locuitori să posede o înclinație specială spre marginea nevăzută a lucrurilor pe care, cu un simț special, înnăscut, s-o aducă la lumină, s-o facă vizibilă, colonizând cu egală măsură orizonturile aspre ale metafizicii și redând, în final lumii, spre a fi locuite, teritorii ascunse până atunci experienței, dacă ar fi să-mi închipui că, în paralel cu viața oamenilor din acea țară s-ar desfășura, imperceptibil, o existență clandestină și calmă a obiectelor, la fel de reală ca realitatea însăși, determinând-o într-un mod misterios și legitim, numele închipuit al acelei țări nu ar fi altul decât Japonia. Și, în plus, dacă ar fi să-mi închipui cerul acelei țări și să-i dau o culoare potrivită cu reprezentarea ei, m-aș gândi la cerul gri care acoperă Tokyo asemenea unui clopot de aluminiu și, din când în când, la norii colorați și transparenți de

cards received by the two players in each pair contain only the last two lines of the *waka*. The reciter starts to sing the first three lines, while the players bent over the cards aligned on the *tatami* will have to find the last two lines of the poem.

The first

If I were to imagine a country whose inhabitants who owned the special ability are inclined towards the invisible side of things, which they can bring to light due to a unique innate sense to make it visible, colonising harsh horizons of metaphysics and finally restoring those territories to the world with a view to make them inhabitable, territories previously hidden from experience; if I were to imagine that in parallel with the life of those country's inhabitants, there exists a clandestine and serene existence of objects, imperceptibly, as real, as reality itself and having it changed in a mysterious yet legitimate way, the imaginary name of that country could only be Japan. Moreover, if I were to imagine that country's sky and give a colour suitable for its representation, I would think of the grey skies that cover Tokyo like a silver bell and from time to

pe cerul de răsărit.

De ce nu pot fi oamenii programe de computer, mă întreba Lili, pentru ca tu sau cineva ca tine să le poată reprograma cu ușurință atunci când ceva nu merge și, astfel, să le confere o nouă existență?! Dacă aș fi unul dintre programele de computer pe care tu le creezi, îmi scria, ți-aș cere să schimbi toate datele problemei, să ștergi unele fișiere, să le înlocuiești cu altele, să-mi pui, de pildă, în loc de inimă un alt organ, poate ochiul, nasul, urechea sau limba, orice, numai să fie un simț care să mă avertizeze că dragostea face rău, că nu corespunde funcțiunilor normale cu care trăim realitatea și, implicit, să mă ferească de atingerea ei. Dragă Lili, dacă realitatea ar fi fost unul dintre programele mele de computer, aș fi intervenit mai ales în configurația ei de bază și, dacă ar fi stat, într-adevăr, în puterea mea, n-aș fi permis, pentru nimic în lume, ca totul să se întâmple. Dacă obiectele din jurul meu ar vorbi! Și să-mi spună ce s-a întâmplat în această încăpere înaintea dispariției tale. Dar în Japonia toate obiectele vorbesc sau se exprimă într-o limbă care devine comprehensibilă de îndată ce zgomotele lumii se estompează, întocmai ca în aceste clipe în care mă străduiesc să dau o nouă declarație, astfel decât cele două pe care le-am

time, of the colourful and translucent clouds of the Oriental sky.

Why can't people be computer programs, Lili asked me, so that you or someone else like you could reprogram them easily when something fails to work and thus, breathe a new basis of life into them?! If I were a computer program, like the ones you design, she wrote to me, I would ask you to change all the problem data, erase some files, replace them with others, so that for example, you could substitute my heart for a different organ, maybe my eye, nose, ear or tongue, anything, just make sure it's only meant to have a sense which can warn me that love hurts and it cannot be accounted by reality's normal functions, and, by default, will protect me from its touch. Dear Lili, if reality were one of my computer programs, I would have interfered especially in its main configuration, and if it really had been in my power, I would not have allowed everything to happen the way it did. If only the objects around me could speak! And tell me what happened in this room before you vanished. But in Japan, all objects talk or use a language which becomes understandable as soon as the world's noises have faded away, just like now, in these moments when I'm trying to give a new statement, different from the two I signed before my

Translation
Café

July 2019

semnat în fața anchetatorilor mei. Nu mi-e ușor, fiindcă gândurile mele, cu toată rațiunea și logica pe care încerc să le-o imprim, se izbesc mut și monoton de intensitatea tristeții înfipite în sufletul meu ca o arșiță.

Încerc să mă concentrez asupra obiectelor din jurul meu, să le fac să-mi vorbească și, prin puterea privirii cu care le fixez, să le smulg din metafizica mută și agresivă în care le-a așezat ordinea intrinsecă și imuabilă a realității. Nu reușesc. Mă gândesc apoi la fularul pe care l-ai luat, după toate probabilitățile, la ultima ta incursiune în apartamentul meu. Ți-a plăcut întotdeauna acel fular de care, din rațiuni sentimentale, nu voiam să mă despart. Mă întreb de ce l-ai luat când eu, mai în glumă, mai în serios, refuzasem să ți-l dau de atâtea ori. Cu siguranță ai vrut să-mi spui ceva, să-mi transmiți un fel de mesaj. Dar care?! Fularul roșu nu se află totuși printre obiectele găsite de poliție asupra cadavrului presupus a fi al tău. Singura probă semnificativă pentru domnul Haneda, șeful anchetei, o constituie un bilețel pe care se află notat numărul meu de telefon. Acel număr de telefon a adus poliția la ușa mea, ofițerul care conducea ancheta invitându-mă politicos, dar rece, la secția de poliție. Așa l-am cunoscut pe domnul Haneda.

investigators. It's not easy, because my thoughts, regardless of the reasoning and logic I'm trying to imprint upon them, clunk soundlessly and monotonously against the intensity of my sadness thrust in my heart like scorching heat.

I am trying to concentrate upon the objects surrounding me, to make them speak and with the power of my stare to rip them out of the silent and aggressive metaphysics in which reality's intrinsic and rigid order has put them. I fail to. Then I think of the scarf you took, probably during your last break in my apartment. You have always liked that scarf which I didn't want to part with, out of sentimental reasons. I wonder, why you took it when in earnest or in game, I refused to give it to you so many times. You must have wanted to tell me something, to send a certain message. Which would it be?! Still, the red scarf is not amongst the objects found by the police on your alleged corpse. The only important proof for Mr Haneda, the chief of the investigation is a note with my phone number on it. That phone number brought the police to my door, the officer leading the investigation inviting me politely, but coldly to the police station. That's how I met Mr Haneda.

M-am dus la secție cu convingerea că trebuia să fie o eroare, că, mai mult ca sigur, poliștii găsiseră un cadavru care presupuneau, după anumite semnalmente, că ar putea fi al lui Lili. Când am ajuns acolo, am fost condus într-o încăpere rece în care, într-o curățenie impecabilă, sclipitoare, mirosind puternic a formol, se puteau vedea câteva sertare mari, de aluminiu, indicând existența câtorva lăzi frigorifice dispuse pe orizontală. Unul dintre poliști a tras un sertar care, culisând ușor pe orizontală, a adus până la nivelul pieptului meu o targă deasupra căreia se distinge, sub un cearceaf alb, relief neregulat al unei forme umane. Domnul Haneda a ridicat cearceaful, invitându-mă din priviri să mă apropiu. Corpul gol, părăsit de suflet într-o încremenire de manechin de ipsos, m-a făcut să mă gândesc la o carcasă vidă din care un demiurg răutăcios ștersese definitiv orice amintire. Expresia impenetrabilă cu care moartea se imprimase pe chipul fetei nu mi oferea nici un indiciu asupra ultimelor ei clipe. Oare cum murise? Incomunicabilul de care se izbea mintea mea în căutarea unui semn, oricât de vag, despre cea care fusese cândva o ființă vie îmi crea o stare ciudată de inconfort. Nu putea fi Lili! Ochii mei refuzau realitatea nudă din lada

I went to the police station, having no doubt that it must be an error, that, almost certainly, the police had found a body which they believed to be Lili's because of specific signs. When I arrived, I was shown in a squeaky-clean cold room, reeking of formaldehyde in which I could see some huge aluminium drawers, indicating the presence of several deep freezers placed horizontally. A policeman pulled a drawer which glided horizontally and drew a stretcher at my chest level, on which I could notice the irregular form of a human body underneath the white sheet. Mr Haneda folded the sheet, his glance inviting me to approach. The empty body bereft of its soul into a plaster mannequin's stillness made me think of an empty shell from which a vile demiurge had forever wiped off any memory. The inscrutable expression which death imprinted on the girl's face didn't give a single clue as to how her last moments were. How did she die? My mind clashed against the non-conveyable while searching for a sign, no matter how vague, on the one who was once a living being, while I succumbed in a strange discomfort. It can't have been Lili! My eyes refused to see the raw reality in the deep freezer, while my imagination provided arguments based on the vivid memories my soul treasured for

frigorifică, închipuirea mea argumentând cu amintirile vii pe care Lili le lăsase în sufletul meu. Nu, nu putea fi Lili! Poate era rusoaica. Și apoi, în seara jocului, Lili nu venise oare la competiție cu părul vopsit negru?! Femeia din ladă avea părul blond. În mintea mea se desfășurau, într-un vârtej cumplit, lucruri care nu se legau între ele. Atunci, ca și cum ar fi prevăzut logica defectuoasă a gândurilor mele, ofițerul de poliție a culisat lada frigorifică la locul ei, după care, cu gesturi calculate, a pornit un monitor instalat chiar deasupra lăzii. Pe ecran, într-o oarecare succesiune, s-au perindat imagini fotografice ale cadavrului, cu detalii ale capului, pieptului, mâinilor. Cadavrul fusese găsit în râul Sumida, în apropiere de Ryogoku-bashi. Nu fuseseră descoperite urme de violență, îmi explica ofițerul de poliție. Din cauza apei înghițite, trăsăturile feței, restul membrelor, abdomenul erau ușor umflate, dând întregului un aspect bizar, grotesc. Am tresărit vag la imaginea tatuajului de pe șoldul stâng. L-am recunoscut imediat, era un tatuaj reprezentând o ideogramă foarte veche, în scrierea *tensho*. Polițistul care era cu mine, observându-mi zvâcnirea interioară, mi-a explicat vag, că semnul identifica o anumită categorie de fete, care făceau parte din aceeași organizație. Din păcate, îmi

Lili. No, it couldn't be Lili! Maybe it was the Russian girl. After all, didn't Lili come to the contest during the game night with her hair dyed black?! The woman in the deep freezer had blonde hair. In my mind, loose ends got tied in a terrifying whirlwind. Then, as if foreseeing the fallacious logic in my thoughts, the police officer glided the deep freezer back, and afterwards, with precise gestures switched on a monitor placed right above the deep freezer. On the screen, images of the body, detailing the head, the chest, the hands succeeded one another. The body had been found in the Sumida river, near Ryogoku-bashi. There had not been any traces of violence, the police officer explained. Because of the ingested water, the features, the rest of the limbs, the abdomen were slightly swollen, shaping the body in a bizarre, grotesque form. I shuddered upon seeing a tattoo on the left hip. I immediately recognised it. It was a tattoo of a very old ideogram, in the *tensho* writing. The police officer who was there with me noticed my inner throb and roughly explained that the sign designated a certain category of girls, who were all part of the same organisation. Unfortunately, the officer explained, the secret was so well kept, that the police couldn't find out too much. The

explica ofițerul, secretul era atât de bine păstrat, încât poliția nu reușise să afle prea multe lucruri. Se știa că acea organizație era una dintre cele mai selecte din domeniul plăcerilor, că marea majoritate a fetelor erau albe, vorbeau limbi străine și participau, de obicei, ca animatoare ale unor petreceri de lux, fie în lumea politică, fie în cea a finanțelor. Mi-am amintit de petrecerea de Crăciun, la care o cunoscusem pe Lili. Polițistul care se ocupa de caz mi-a mai explicat că astfel de anchete nu duceau de obicei nicăieri, că lumea pe care o frecventau fetele era atât de exclusivistă, încât nici măcar organele de ordine, fără a avea dovezi de netăgăduit, nu puteau pătrunde în intimitatea ei. Astfel de dovezi nu apăreau însă niciodată. L-am întrebat pe ofițer cum ajunsese la mine, apoi acesta, conducându-mă în birou, mi-a arătat bilețelul scris de mâna mea. Acea bucată de hârtie, cu numărul meu de telefon, pusese poliția pe urmele mele.

M-au reținut pentru declarație aproape două zile și două nopți. Nu mai avusesem niciodată de-a face cu poliția, nici în România, nici în Japonia, singurele mele contacte cu organele de ordine, materializate, în sens pozitiv, prin eliberarea unor acte obișnuite sau, în sens negativ, prin plățirea unor amenzi de

organisation was known to be the most exquisite in the adult entertainment business, most of their girls were Caucasian, they spoke foreign languages and usually participated as entertainers in luxurious parties, which were held either in the political world or in the financial world. I remembered the Christmas party, where I had met Lili. The policeman who led the investigation also said that such investigations bore no fruits, as the girls were part of such an exclusive world, that not even the authorities could get close to its inner-workings without having solid proof. Nevertheless, such proof has never appeared. I asked the officer how he had found me, and after he took me to his office, he showed me the note written by me. That piece of paper, on which my phone number was written, brought the police to my door.

They detained me so that I could give my statement for two days and two nights. I never had anything to do with the police, not in Romania, not even in Japan, my only contacts with the authorities had been positive like the release of common types of documents, or negative, for example, paying

depășire a vitezei regulamentare, reprezentau, față de arena de local combat în care mă adusesese ancheta privind dispariția lui Lili, adevărate mișcări de menuet. Lupta se ducea, desigur, în plan psihologic. Nu dădusem în viața mea nici o declarație într-un caz de crimă. Lipsit de orice cunoștințe în domeniul dreptului japonez, am evocat, sprijinindu-mă pe competența juridică a filmelor polițiste americane, dreptul de a solicita un avocat. Dar cum realitatea nu corespunde condițiilor impuse de scenariile filmelor americane, domnul Haneda mi-a explicat cu seninătate că o simplă declarație la poliție nu prevede și nu necesită prezența unui avocat. M-au eliberat după ce nu au mai putut să scoată nimic de la mine, cerându-mi totuși să nu părăsesc orașul și să fiu dispus oricărei solicitări din partea lor. Această solicitare a venit chiar a doua zi, când, la miezul nopții, domnul Haneda a dat buzna în casă, fluturându-mi sub nas un ordin judecătoresc care îi dădea dreptul să-mi perchiziționeze apartamentul. În timp ce subordonații săi își făceau datoria, luând amprente și deschizându-mi sertarele, domnul Haneda mi-a pus o serie de întrebări legate în special de activitatea mea de la firmă. S-a dovedit că știa mai multe despre calculatoare și roboți decât permitea să se vadă. Tot el coordona și ancheta de

several speeding tickets. Those interactions were child's play compared to the local combat arena in which I was introduced by the investigation of Lili's disappearance. The battle was of course, psychological. Never before had I given a statement in a murder case. Since I had no knowledge of the Japanese law system, I asked for a lawyer, basing myself on the juristic knowledge of American police movies. However, reality is not based on the conditions portrayed by American movie scenarios and Mr Haneda calmly said that a simple police statement does not stipulate and does not require the presence of a lawyer. They set me free when they couldn't get anything else from me, however, they asked me not to leave the town and be available whenever they needed. They needed me the next day, when, at midnight Mr Haneda barged into my house, swinging a court order under my nose which gave him the right to search my apartment. While his subordinates did their job, taking prints and opening my drawers, Mr Haneda asked me a series of questions linked to my job at the company. He proved to be more knowledgeable about computers and robots than he let on to see. He also coordinated the investigation from the Game Hall and he tried to find a connection between the

la Sala de Jocuri și, uzând de talentele lui, cizelate, după cum aveam să-mi dau seama, de lectura unor romane polițiste europene, se străduia, cu ajutorul meu, să găsească un punct de legătură între cele două cazuri pe care le investiga. Deocamdată, singura verigă, fragilă, dar sigură, în tot acel univers de cioburi, eram eu. Un Raskolnikov fără vină, dar, cu certitudine, vinovat. S-a dovedit, de altfel, că domnul Haneda îl citise și pe Dostoievski. Convins că, uneori, calea spre aflarea adevărului este destul de anevoioasă, domnul Haneda înainta precaut, punându-mi întrebări banale, aparent nesemnificative, ocolind întrebările directe. În mod special, domnul Haneda era intrigat de ce nu declarasem niciodată la poliție că în apartamentul meu avuseseră loc câteva spargerii care vizau, în mod excepțional, informațiile din calculatorul meu. Nu am putut să-i dau nici o explicație plauzibilă.

După o noapte nedormită, epuizat de concentrarea de a răspunde tirului de întrebări strategice ale domnului Haneda, m-am prezentat a doua zi la firmă. Aici șeful de personal mi-a dat de înțeles că mi se acceptase cererea de concediu, cerere pe care evident nu o făcusem, urându-mi politicos, dar cu vagă nerăbdare, vacanță plăcută. După cum era de așteptat, nu a

two cases with my help and using his abilities, polished as I would figure out later by reading European police novels. At the moment the only certain, though weak link in this universe filled with disassembled puzzle pieces was me. A Raskolnikov without fault, but surely, guilty. Therefore, it was proven that Mr Haneda had read Dostoevsky, too. Convinced that sometimes finding the truth is pretty difficult, Mr Haneda advanced cautiously, asking me ordinary questions, apparently insignificant, avoiding direct questions. Mr Haneda was especially intrigued as to why I didn't declare at the police station that in my apartment there had been several break-ins which had as clear targets the information from my computer. I couldn't give him any plausible explanation.

After a sleepless night, I was worn out because I had to focus in order to answer Mr Haneda's series of strategical questions. I went to the company the next day. As soon as I arrived, the staff chief made me understand that my vacation leave was approved, a request I, of course, hadn't made, then, politely, but impatiently, he wished me to have a pleasant

făcut nici o referire la motivele adevărate ale neobișnuitului concediu, deși sunt absolut convins că fusese informat despre reținerea mea la poliție. Eliberat subit de obligațiile de la firmă, m-am decis să încep pe cont propriu investigarea dispariției lui Lili, de care nu mai știam nimic din seara Jocului. Ceva îmi spunea că dispariția ei, chiar dacă orice logică a bunului-simț ar putea să-mi infirme această ipoteză, ar avea o anumită legătură cu intrările clandestine în apartamentul meu și, în mod special, cu ultima efracție. Această premisă, verosimilă în exprimarea de posibilități cu care logica încearcă să decojească existența tainică și invizibilă a lumii, m-a pus intens pe gânduri. Am decis, fără nici o justificare rațională, că trebuia să încep cu lumea virtuală. O convingere bazată mai degrabă pe o intuiție inexprimabilă decât pe o judecată fermă îmi spunea că indiciile din lumea virtuală mă vor conduce spre ceea ce era ascuns și impalpabil în lumea reală. Am început, firește, cu ideograma de pe șoldul stâng al cadavrului văzut la poliție. Memoria mea o înregistrase cu fidelitatea unui instantaneu fotografic. Am căutat-o cu febrilitate în toate dicționarele electronice de care dispuneam. După cum era de așteptat, nu apărea în nici unul dintre ele. Intuind că era vorba despre o scriere foarte veche,

vacation. As expected, he didn't hint to the real reason behind the unusual vacation, though I am sure he was notified about my police detainment. Since I was suddenly relieved of my obligations at the company, I decided I could start an investigation of my own regarding Lili's disappearance, the girl I knew nothing about since the Game night. Something made me think her disappearance was connected to the covert break-ins in my apartment and especially with the last one, though any man with common sense could prove this hypothesis was false. I pondered on this premise, which was plausible when stating possibilities with which logics tried to peel the mysterious and invisible existence of the world. I decided without any rational basis that I had to start my investigation with the virtual world. This decision was based not on a solid reason, but on an inexpressible intuition which told me that the clues from the virtual world will lead me to that which was hidden and imperceptible in the real world. I have started, of course with the ideogram on the left hip of the body seen at the police station. My memory had registered it with the faithfulness of a snapshot. I searched feverishly in all electronic dictionaries I had. As expected, it didn't pop up anywhere. I

datând chiar din perioada Nara, am început s-o caut în dicționarele speciale pe care mi le-am procurat de pe internet. Nu mi-a fost foarte greu s-o găsesc. Descoperirea semnificației acelei ideograme nu-mi servea însă la nimic, următorul pas dovedindu-se mult mai dificil decât mă așteptasem. Mulțimea de rezultate găsite pe *web site-uri*, deși folosisem combinații diferite de cuvinte, ajutându-mă și de un program special de căutare încrucișată, mi-a temperat curând elanul, făcându-mă să-mi pierd cumpătul. Apoi, exasperat, dând curs unei vagi intuiții, am început să restrâng căutarea prin combinarea ideogramei cu denumirea genului de activitate de care îmi închipuiam că era legat simbolul semnelui de pe șoldul stâng al cadavrului. Așa cum prevăzusem, căutarea mea începea să dea roade, descoperirea unui *site* care părea să fie exact ceea ce căutam stârnindu-mi interesul și dorința de a merge mai departe. Accesul pe *site-ul* clubului era evident limitat la membri, pagina fiind *highly protected* împotriva oricărei spargerii. Am încercat șmecheriile obișnuite în asemenea cazuri, dar, după cum era de așteptat, nu funcționau. Trebuia să-mi pun mintea la contribuție. Eram absolut convins că accesul în *site* funcționa după un algoritm ce avea la bază o anumită

guessed that it must be a very old ideogram, dating back to the Nara period, so I started looking it up in the specialty dictionaries I downloaded from the internet. It wasn't too hard finding it. Discovering the meaning of that ideogram couldn't help me at all, and the next step proved to be more difficult than expected. Although I had used various word combinations and a special cross reference search engine, the numerous search results I found on *websites* diminished my excitement and made me lose my temper. Then, irritated, I followed my intuition and started to narrow the search by combining the ideogram with the type of activity I believed to be linked to the symbol of the tattoo on the dead body's left hip. As I had predicted, my search started to bear fruit, and I discovered a *site* which was exactly what I had been looking for, one which piqued my interest and my desire to go on. The club's *site* was obviously restricted to guests and the page was *highly protected* against any hacking attempt. I had tried all the usual tricks used in such situations, but, as expected, they didn't work. I had to think it over. I was sure the *site's* access worked based on an algorithm which had a certain hierarchy, one which of course worked in levels. I imagined there were permanent

ierarhie, care, în mod logic, trebuia să se realizeze în trepte. Îmi închipuiam că exista o clientelă permanentă care, în funcție de posibilitățile financiare sau de tipul de solicitare, avea un anumit mod de accesare în baza de date. Fără să stau prea mult pe gânduri, am mizat pe cinci. Am creat o structură cu cinci niveluri de acces, fiecare nivel fiind prevăzut cu o intrare și cu o ieșire unică. Am dat fiecărui nivel o denumire aleatorie, utilizând denumirea celor cinci culori, roșu, albastru, portocaliu, negru și alb, denumire care să reprezinte o parolă independentă de acces. Realizând că într-o asemenea bază de date nu se intra cu ajutorul unei singure parole, am creat un acces suplimentar, numeric, exprimând seria ipotetică a unui număr de card. Acest card l-am prevăzut a funcționa ca o cartelă telefonică, codul PIN realizând logarea la structura de bază. M-am declarat *server client* și am lansat aplicația, apoi, asemenea pescarilor răbdători, mi-am întins plasele. Am așteptat. Între timp, am comandat mâncare de la un local din apropiere și, în timp ce sorbeam *miso shiru* și mă delectam cu *yakitori*, am vizionat pe DVD un *anime* celebru, *Rurouni Kenshin*. Trecuseră aproape două ore de când îmi întinsesem plasele, când un pește mare, după toate aparențele, mi-a căzut în

clients, who depending on their financial possibilities or their request had a certain way of logging in the database. Without pondering much, I placed my bet on five levels. I created a structure with five levels of access, each had its own unique entrance and exit. I gave random names to each level, using the name of five colours: red, blue, orange, black and white, and each name had a unique access password. I realised that one couldn't log in such database with only one password, so I created an additional access code, a numerical one, representing the hypothetical series of a card number. I made this card work as a phone card, so the pin code became a means to log in the basic structure. I declared the website a *client-server* and I launched the application, then, like patient fishermen do, I threw my fishing net. I waited. In the meantime, I ordered food from a restaurant close-by and as I sipped *miso shiro* and enjoyed eating *yakitori*, I watched the DVD of a famous *anime*, *Rurouni Kenshin*. Two hours had passed since I set my fishing nets when, by all appearances, a big fish was caught in my trap. I tracked him, but if I weren't careful enough, I could lose him or worst case scenario, expose myself. The result was unexpected for me, I had quickly obtained a password and a

mreață. I-am luat urma, dar, dacă nu eram destul de atent riscam să-l pierd și, în cel mai rău caz, să mă deconspir. Rezultatul a fost neașteptat și pentru mine, obținusem rapid o parolă și un număr de card, apoi, în timp optim, indetectabil, am ieșit din rețea. Am repetat același lucru de câteva ori, îndeajuns încât să-mi dau seama cum funcționa sistemul. Restul a fost floare la ureche. Intrasem în rețea cu un anumit scop, să obțin o listă a clienților lui Lili și, eventual, câteva adrese. Nu m-a surprins deloc faptul să aflu că rusoaica făcea parte din aceeași organizație cu Lili. Toate fișierele celor două fete fuseseră șterse, dar faptul că păstrasera un *director* Riri, după cum se scria în *katakana* numele lui Lili mi-a fost extrem de util ca să pot începe reconstituirea unora dintre ele. În final, obținusem un film de câteva minute cu Lili, precum și adresele câtorva clienți care încercaseră s-o contacteze în zilele de dinaintea dispariției sale. Răspunsul primit de aceștia din partea firmei a fost invariabil: *indisponibilă momentan, vă rugăm să reveniți!* Atunci am dedus că și Lili trebuia să aibă o parolă de acces proprie la o bază de date personală și am încercat s-o reconstitui. Am rămas stupefiat de rezultat. Pe ecranul calculatorului mi se derula toată activitatea ei de la venirea în

credit card number and then I logged out of the network at the right moment, without being detected. I repeated the same thing several times, enough to figure out how the system worked. The rest was a piece of cake. I entered the database with a certain purpose: to obtain a list of Lili's clients and, probably, a couple of addresses. I wasn't surprised to find out the Russian girl was also part of Lili's organization. All the folders about the two girls had been erased, but they kept a *folder* named Riri – Lili's name written in *katakana* – which was extremely helpful to reconstitute some of the files. In the end, I obtained Lili's video which lasted several minutes, as well as the addresses of several clients who had tried to contact her before she disappeared. The answer these clients got from the organization was the same: *unavailable at the moment, please come back later!* Then I figured out that Lili must've had her own password for a personal database and I tried to recreate it. I was astounded by the result. On my screen, I could see all her activity since her arrival in Japan. How I wished I had known those things when we were together! Her notebook was unfolding in front of my eyes, however, I was nowhere to be found in that notebook. This statement made me feel a little

Japonia. Cât îmi dorisem să știu acele lucruri atunci când era cu mine! Carnetul ei de bal se desfășura în fața ochilor mei, dar pe acel carnet eu nu figuram nicăieri. Acea constatare m-a făcut să mă simt ceva mai bine, așadar Lili nu mă considerase un client, de fapt n-o plătisem niciodată pentru *serviciile* ei, în schimb, numele lui Ken era pretutindeni. Parcurgând agenda ei, realizez că acesta dobândise cu timpul privilegiul unui fel de client permanent, restul relațiilor ei dispărând complet din *schedule*, Ken constituind pentru Lili, conform programului, unica și singura preocupare profesională. Oare la cât se ridica suma cu care Ken obținea păstrarea aceluia sublim privilegiu, contribuind substanțial și la bunăstarea clubului? Mi-ar fi fost ușor să ajung, odată pătruns în rețea, la registrele contabile ale firmei. Dar un simțământ de pudoare inexplicabilă m-a reținut să fac acest lucru.

Da, acum recunosc că mi-aș fi dorit ca realitatea să fi fost unul dintre programele de computer pe care eu le creez și să am posibilitatea să reconstitui în alți parametri configurația originală a realității, modificând-o acolo unde nu mai corespunde dorințelor și intereselor mele. La secția de poliție am semnat două declarații care conțin răspunsuri exacte la

better, so Lili didn't see me as a client, in fact, I had never paid for her *services*, but Ken's name was everywhere. After reading her notebook, I realised Ken had received a title resembling one given to a permanent client, while the rest of her relationships disappeared completely from her schedule and according to her schedule, Ken was for Lili the only professional preoccupation. I wonder how much money Ken had given in order to keep this sublime privilege, a sum which had contributed substantially to the club's prosperity? It would have been an easy feat for me to enter the company's financial recordings, once I entered the database. But an inexplicable feeling of decency kept me from doing it.

Yes, now I admit I would have liked reality to be one of my computer problems, like the ones that I create and I would have liked to have the power to recreate other parameters for the original configuration of reality, changing it where it didn't meet my desire and my interests. At the police station, I signed two statements which contained precise answers to the

întrebările formulate cu acuratețe de către cei doi anchetatori. Ofițerul care conduce ancheta, domnul Haneda, este ferm convins de identitatea cadavrului și, în ceea ce mă privește, nu aş avea nici un motiv să-l contrazic. Prin declarația pe care am semnat-o, confirmând presupunerile polițiștilor, deși ceva îmi spunea că fata pe care o văzusem în lada frigorifică de la morga poliției nu era Lili, am dat, fără să vreau, un alt curs realității. Treptat, pe parcursul orelor de anchetă, am început să mă văd în ochii polițiștilor sub forma unei ilustrații dintr-o carte de zoologie, reprezentând secțiunea transversală a unei insecte. Mă puseseră la microscop și mă analizau cu un profesionalism care, sunt convins, corespundea întocmai cerințelor manualelor pentru anchetatori. Și totuși, recitindu-mi declarațiile pe care, în final, le-am semnat, am înțeles un lucru care m-a uluit într-o asemenea măsură, încât aproape m-a cuprins amețeala. Cum aş putea descrie asta?! Faptele și evenimentele relatate acolo, cu o precizie temporală remarcabilă, tipic japoneză, nu spuneau practic nimic despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Era ca și cum aş fi luat un obiect oarecare, sticla de vin franțuzesc care se află acum deschisă pe biroul meu, de exemplu, și aş fi început s-o descriu în cele mai mici detalii, începând cu istoria ei, cu

questions properly formulated by the two investigators. The officer who is in charge of the investigation, Mr Haneda is sure of the dead body's identity and as far as I'm concerned, I have no reason to contradict him. By signing the statement, thus confirming the policemen's presuppositions, though something told me the girl I had seen in the deep freezer of the Police's morgue was not Lili, I had unknowingly given a new path to reality. Steadily, during the investigation hours, I started to see myself reflected in the policemen's eyes like a zoology book's illustration, one depicting the transversal section of an insect. I was put under the microscope and I was convinced that they were analysing me with professionalism, the type of professionalism requested by the investigators' manual. And yet, after rereading the statements I finally signed, I understood something which overwhelmed me so much, that I almost got dizzy. How could I describe it?! The facts and events portrayed there, with remarkable typical Japanese temporal precision, said nothing about the things that had really happened. It was as if I had taken an object, for example, the bottle of French wine which lies now open on my desk and I would have started describing it minutely, starting with its history, with the

podgoriile de vin de unde provine, mergând până la statisticile importurilor de vin franțuzesc în Japonia, dar acest lucru nu este, în esență, decât o descriere mai mult sau mai puțin exactă a unui obiect static, posedând o serie de proprietăți date, neschimbabile. Așa arătau și declarațiile mele de la secția de poliție, ca o sticlă de vin franțuzesc, căreia i-am descris forma, culoarea, calitatea, eticheta sau conținutul, fără să pot însă exprima în cuvinte natura senzațiilor pe care, după fiecare pahar, acest vin neprețuit le stârnește în sufletul meu ca un magic joc de artificii. Am înțeles că viața înseamnă altceva, că nu e o colecție de obiecte care pot fi descrise în aceeași termeni de către oricine o privește. Viața înseamnă schimbare, iar relațiile cauzale care formează structura lumii în care trăim nu pot fi descrise ca simple obiecte, ca o sticlă de vin franțuzesc despre care oricine poate spune exact aceleași lucruri, cu un plus sau un minus de informație. Ceea ce vreau să spun este că o declarație la poliție, descriind fapte și evenimente concrete, petrecute într-un timp oarecare, este incompletă și, în fond, nu poate duce la cunoașterea adevărului. De aceea cred că ar trebui să vorbesc *altfel* despre ceea ce s-a întâmplat, făcând, de pildă, nu o descriere exactă, obiectivă, a evenimentelor, ci spunând,

vineyards it comes from, going towards the statistics of French wines imported in Japan, but this is essentially nothing but a description more or less precise about a static object, which has a series of given and immovable properties. That's how the statements given at the police station looked like: a bottle of French wine described by me, outlining form, colour, quality, label or content, without putting into words the nature of the sensations this priceless wine stirs in my soul after each glass, like a magical fireworks show. I understood that life means something else, that it is not a collection of objects which can be described using the same terms by anyone who looks at it. Life means change, and the causal relations that make up the structure of the world we live in cannot be described as simple objects, like a bottle of French wine about which anybody can say the exact same things, in more or less detail. What I want to say is that a statement given to the police, describing facts and precise events, which happened during a certain moment in time, is incomplete and in the end, it cannot lead someone into knowing the truth. Therefore, I believe I should speak *differently* about what had happened, by not giving, for example, an exact and objective description of the events, but by rather telling a

mai degrabă, o *poveste*, fie ea o poveste aproximativă sau inexactă, fiindcă numai o poveste care să ne cuprindă pe mine, pe Lili, pe Ken și pe Kiyomi m-ar putea conduce la adevăratul sens pe care-l caut. Și așa începe cu începutul.

Pe Lili am cunoscut-o în decembrie, la banchetul pe care firma l-a ținut chiar înainte de Crăciun, sărbătorind imensul succes al Q-Technology Park, desfășurat în Ginza. Acel moment al întâlnirii noastre nu l-aș schimba însă, deși felul în care ne-am cunoscut, foarte obișnuit în Japonia pentru majoritatea bărbaților dornici de o nouă companie, ar putea părea oarecum deplasat sau chiar stânjenitor pentru un european. Imediat după încheierea discursurilor, Ken Takeuchi a venit la mine și mi-a șoptit, zâmbind conspirativ, că mă așteaptă o surpriză specială pentru petrecerea de după cocktailul oficial. Deși îmi propusesem, inițial, să mă retrag imediat după banchet, curios de surpriza lui Ken, m-am alăturat echipei la petrecerea restrânsă organizată într-un restaurant select din Ginza. Surpriza lui Ken era Lili. Printre fetele de companie angajate să întrețină atmosfera serii se găsea și Lili. Am mai întâlnit români în Japonia, ce-i drept, destul de rar, dar într-un asemenea loc chiar nu mă așteptam să dau de o româncă atât de frumoasă,

story, even a rough or inaccurate story, because only a story could gather me, Lili, Ken, and Kiyomi and could lead me to find the true meaning I seek. And I would start with the beginning.

I met Lili in December, at the company's banquet held right before Christmas, in order to celebrate the huge success of Q-Technology Park, officiated in Ginza. I would not change the moment of our meeting, though the way we met was pretty common in Japan for most men in search of new companionship, for a European, it might seem improper or even embarrassing. As soon as the speeches had been delivered, Ken Takeuchi came to me and whispered while secretly smiling that a special surprise awaited me during the party after the official cocktail. Though initially, I had planned to retire immediately after the banquet, I was curious about Ken's surprise, so I joined the team at the private party held at a select restaurant in Ginza. Ken's surprise was Lili. Amongst the escorts hired to take care of the party's atmosphere was Lili. I have met Romanians in Japan, though barely, but in a place like this, I would have never expected to find such a beautiful Romanian woman, dressed in a sexy Santa outfit. We hit it off

îmbrăcată într-un costum sexi de Moș Crăciun. Ne-am înțeles foarte bine toată seara, am râs, am vorbit românește, ea îndeplinindu-și în tot acel timp și rolul precis pentru care fusese angajată. Împreună cu celelalte fete a cântat cântece de Crăciun în limba engleză și s-a străduit, după cum prevedea contractul, să-i facă pe bărbații prezenți acolo să se simtă cât mai bine și să se desfășoare în largul lor. Lili mi-a făcut plăcerea și a cântat un vechi colind românesc, amuțind întreaga sală cu glasul ei, când cristalin precum clopoțeii copiilor intrând cu colindul din casă în casă, când grav și profund, asemenea versurilor pe care le interpreta. Amintirea sărbătorilor de acasă s-a năpustit asupra mea cu puterea imensă a unui imprevizibil taifun, tulburându-mă cu nostalgice aduceri aminte. A venit apoi râzând lângă mine, neștiind că atinsese în sufletul meu o coardă care nu credeam că ar mai putea să vibreze, ecoul prelung al acelei vibrații aducând lacrimi amăruie în ochii mei. Emoționat, i-am propus să ne petrecem Crăciunul împreună. N-a spus nici da, nici nu, mi-a cerut doar numărul de telefon, după care s-a dus să-i toarne lui Ken de băut. Abia o cunoscusem și devenisem deja gelos.

În ziua următoare, am intrat în febra pregătirilor de

immediately, we laughed and we talked in Romanian, while she carried out the precise role she was hired for. Alongside other girls, she sang English Christmas carols and tried to make the men present at the event enjoy themselves tremendously and unwind. Lili humoured me and sang an old Romanian carol, making the whole hall fall silent with her voice, her crystalline voice, at times as clear as the bells of the children carolling from house to house, and at times, grave and deep as the lyrics she sang. The remembrance of the holidays spent in my home country rushed at me with an unpredictable typhoon's immense power, disturbing me with nostalgic flashbacks. Afterwards, she came laughing to me, not knowing that she had struck a chord in my soul, one I thought it couldn't vibrate any longer and the prolonged echo of that vibration brought bitter tears in my eyes. Overcome by emotion, I suggested we spend Christmas together. She didn't say yes, she didn't say no, she only asked for my phone number and she went to Ken to pour him something to drink. I barely knew her and I was already jealous.

Touched by her carol, I feverishly started to prepare for

Crăciun, îmi doream, sensibilizat de colindul ei, să-i ofer un Crăciun frumos, romantic, la lumina lumânărilor. Am refuzat toate invitațiile băieților din firmă, dezamăgindu-i. Ca în fiecare an, băieții contaseră pe mine să mergem în Shibuya, prin cluburi, sau în *Soaplands* și să agățăm fete. Apoi, în funcție de norocul la *nanpa*, la un *Love Hotel*. Eu fiind alb aveam o mare priză la japoneze, iar ei, profitând de trecerea mea, își găseau mult mai ușor parteneri. Îmi doream atât de mult ca totul să iasă perfect de Crăciunul pe care-l proiectasem cu Lili, încât nu omisesem nimic de pe lista de cumpărături pe care mi-o făcusem. Această listă se găsește încă în memoria calculatorului meu, aș putea să deschid fișierul acela, s-o copiez și s-o inserez în acest text, dar, după toate probabilitățile, cred că nu ar interesa pe nimeni. Ideea era, după cum am explicat și în declarația de la poliție, să ne petrecem un Crăciun frumos, ceva care să ne amintească de casă și să ne apropie unul de celălalt. Pentru mine începea al cincilea an în Japonia, dar pentru Lili trecuseră doar câteva luni de când plecase din țară. N-a venit însă în seara aceea. Profund deprimat, am băut singur din vinul franțuzesc și, în timp ce ascultam steaua din vârful bradului artificial rostind, conform programării electronice, *Merry*

Christmas the next day, because I wanted to offer her a beautiful Christmas, a romantic one, spent under the candle light. The boys in the company were disappointed in me because I turned down all the invitations I had received from them. They counted on me, as they did every year, to go to Shibuya, in clubs or in the *Soaplands* to hook up with girls. Then, if we were successful with the *nanpa*, we would go with the girls at a *Love Hotel*. Since I was white, I was a magnet for Japanese women and my friends took advantage of my popularity and found girls easily. I really wanted everything to be perfect during Christmas, the day I had planned with Lili, that I didn't leave out anything from that shopping list I had made. This list can still be found in my computer's memory, I could open that document, copy and insert it in this text, but, in all probability, I believe it won't be of interest to anyone. As I also explained in my police statement, the idea was to have a beautiful Christmas together, something to remind us of home and make us come close. For me, it was my fifth year in Japan, but for Lili, there had been only a couple of months since she left the country. But she didn't come that night. Profoundly depressed, I drank the French wine all by myself, and while I

Christmas, am mâncat din bunătățile comandate la un restaurant din Ginza. Apoi m-am așezat în pat, ascultând colinde pe calculator, nu înainte însă de a-l programa pe Qrin, robotul meu, să facă ceea ce eu nu mai aveam chef, adică să stingă luminile, să închidă gura stelei din vârful bradului, să parametrizeze căldura din casă, să supravegheze video ușa de la intrare și, dacă ar fi venit Lili, să-i dea drumul în casă. Făcusem la petrecere o poză pe telefon și o introdusesem în memoria lui Qrin, așadar acesta era capabil să-i identifice chipul și, implicit, să-i deschidă ușa apartamentului. După îndeplinirea automată a acestor obligații de natură să-mi aducă liniștea somnului, m-am culcat. Pe la cinci și ceva dimineața, vocea inconfundabilă a lui Qrin m-a trezit, anunțându-mă că mă caută la telefon o femeie, *voce neidentificată, după toate probabilitățile de rasă albă*, a interpretat robotul. Era Lili. Mă ruga stăruitor s-o iert că n-a venit aseară și îmi cerea, dacă nu mă deranjează, să merg s-o iau din stația Yoyogi. M-am îmbrăcat în grabă și am ieșit. Încă neobișnuită cu complexitatea gărilor japoneze, Lili a omis să-mi spună la care intrare se găsea, așa că a trebuit să mă învârt prin Yoyogi aproape un sfert de oră până să dau de ea. Din fericire, am recunoscut pe telefon, în

was listening to the star placed on top of the artificial tree saying *Merry Christmas!*, in accordance with its electronic programming, I ate the goodies I had ordered in a restaurant in Ginza. Then I lay in bed, listening to carols on the computer, not before I programmed Qrin, my robot, to do what I was in no mood for, that is, to turn off the lights, put to silence the star on top of the Christmas tree, set the temperature in the house, video surveillance the entrance and if Lili were to come, to let her in. I took a photo of her at the party and inserted it in Qrin's memory, therefore, he was capable of identifying her face and, of course, he could let her in the apartment. After carrying out these automatic duties meant to bring me in the calm realm of dreams, I went to sleep. Around five o'clock in the morning, Qrin's unique voice woke me up, telling me someone was looking for me, it was the voice of a woman, *unidentifiable, and in all probabilities Caucasian*, the robot interpreted. It was Lili. She was begging me to forgive her for not coming last night and she asked me if it wouldn't bother me, to go fetch her from Yoyogi station. I dressed hurriedly and left. She wasn't accustomed to the complexity of the Japanese train stations, so she left out the entrance she was at, so I had searched the

imaginile pe care mi le transmitea, detalii ale locului în care se găsea, ajutându-mă astfel să-l identific mai ușor. Când am ajuns lângă ea, aproape mi-a căzut în brațe de oboseală. Nu mi-a fost greu să recunosc în privirea ei ceva din tresărirea de spaimă a celui ce ajunge într-un loc străin și ostil, crezându-se hăituit de demonii necunoscuți ai locului. Dimineața, începând cu ora șase și ceva, găurile japoneze sunt într-adevăr înspăimântătoare, creându-ți senzația că te afli în interiorul unui uriaș animal care abia se trezește și ale cărui organe încep încet să se pună în funcțiune, amenințând să te strivească dacă nu le urmezi fluxul biologic prestabilit. Ne-am urcat în tren și, în mai puțin de jumătate de oră, eram la mine acasă. Qrin a deschis ușa, salutându-ne vesel în japoneză. Lili s-a speriat puțin de el, refugiindu-se în brațele mele, după care a început să râdă, amuzată. M-a rugat apoi să-i arăt un loc unde poate să doarmă. S-a dezbrăcat complet și s-a vârat în așternuturile pe care le părăsisem eu în urmă cu doar două ore. A dormit până la patru după-masă. În tot acel timp, eu am lucrat la niște aplicații pe calculator, privindu-i din când în când umerii goi și coapsele răsărind în locuri neașteptate de sub așternuturi. După ce s-a trezit, a făcut un duș și mi-a cerut ceva de mâncare. Cum, în

Yoyogi area for about a quarter of an hour before I found her. Fortunately, I saw details of the place she was at in the images she was sending on the cell phone, thus I could easily identify the spot. When I reached her, she nearly fell in my arms from fatigue. It wasn't hard for me to recognise the glitter of terror in her eyes, the fright of one who arrives in a foreign and hostile place, one who believes to be hunted by the unknown demons of the place. In the morning, a little after six o'clock, the Japanese stations become truly frightening, they make you feel like you are inside a gigantic animal who has just awoken and whose organs slowly start to work, threatening to crush you if you don't follow their pre-established biologic flow. We got on the train and in less than half an hour, we were at my place. Qrin opened the door and he cheerfully greeted us in Japanese. Lili was scared a little by him and she sought shelter in my arms, but, afterwards she was amused and laughed. Then, she asked me to show her a place where she could sleep. She took off all of her clothes and tucked in the sheets I had left approximately two hours ago. She slept until four o'clock in the afternoon. All the while, I was working on some computer applications and I looked from time to time at her naked

afară de câteva conserve, nu mai aveam nimic în casă, i-am propus să ieșim la un restaurant în Ginza. A refuzat, motivând că nu avea cu ce să se îmbrace. Am comandat *tempura* și *yakitori* de la un restaurant din apropiere și am băut câteva cutii de bere Yebisu. S-a arătat foarte încântată de mâncarea și berea japoneză. Uitasem complet de steaua din vârful bradului, cumpărată în mod special pentru Crăciunul pe care trebuia să-l sărbătorim împreună, uitasem și de colindele românești trimise de acasă de un fost coleg de facultate. Nu am aprins nici lumânările aromate pe care o vânzătoare tânără din Ginza mi le-a ales cu surâsuri profesionale ireproșabile. Nu existau decât umerii ei pe care maioul meu îi scotea atât de bine în evidență, iar boxerii pe care mi-i ceruse când ieșise de la duș, de altfel singura pereche nouă pe care o aveam în casă, o făceau extrem de sexi. Am făcut dragoste până dimineața. Erau cinci ani de când nu mai ținusem în brațe o femeie care să-mi șoptească în ureche cuvinte dulci în propria mea limbă. În noaptea aceea am constatat cu stupefacție că, oricât de multe limbi ar învăța creierul nostru, sexul, în afara limbajului senzual, rămâne credincios unei singure limbi, limbii materne, penisul meu urmând cu o promptitudine încântătoare instrucțiunile ei precise și

shoulders and thighs which appeared in unexpected places from underneath the sheets. After she woke up, she had a shower and asked for something to eat. I didn't have anything else in my house, but for some cans, so I suggested going to a restaurant in Ginza. She refused, saying that she didn't have clothes to wear. I ordered *tempura* and *yakitori* from a nearby restaurant and we drank some Yebisu beer cans. She enjoyed the Japanese food and beer very much. I completely forgot about the star on top of the Christmas tree, specially bought for the Christmas we were supposed to spend together, I forgot about the Romanian carols sent by a former university colleague from the country. I didn't even light up the scented candles a young shop assistant picked up for me while smiling irreproachably and professionally. Only her shoulders existed, the shoulders my tank top emphasised so well, and the boxers she asked for after getting out of the shower, actually, the only brand new pair I had, made her extremely sexy. We made love until morning. Five years had passed since I last held in my arms a woman who could whisper in my ears sweet nothings in my own language. That night I was amazed to find out that no matter how many foreign languages our mind could learn, sex

usturătoare. Penisul meu înțelegea românește. Am primit astfel și explicația preferinței mele pentru *bukkake* sau sexul oral cu japonezele. Consacrarea, în absența oricărei implicări sufletești, într-o activitate de natură pur fiziologică nu presupune existența prea multor cuvinte.

Înregistrările pe care camerele video, dispuse în apartamentul meu, le-au făcut în noaptea aceea ar putea, dacă domnul Haneda ar ști de existența lor, să se constituie în probe importante la dosar. Oare să le mai păstrez sau să-mi iau măsuri de precauție și să le distrug?! Au mai urmat apoi și alte nopți de dragoste, dar, la rugămințile și insistențele lui Lili, am scos din funcțiune aparatura de supraveghere video. După prima noastră noapte, când, convins că o să-i facă mare plăcere, am comis eroarea să-i mărturisesc că performanțele noastre sexuale fuseseră înregistrate și puteau fi vizionate, s-a supărat, certându-mă seriosă. Era prima noastră ceartă. I-am explicat că n-o făcusem intenționat, că acele camere digitale fac parte din sistemul de supraveghere a apartamentului meu, că lucrez la niște materiale foarte importante pentru companie și că orice

depends on using a single language, the maternal one if you exclude the sensual language and my penis promptly followed with delight her precise and harsh instructions. My penis understood Romanian. And that's how I realized why I preferred *bukkake* or oral sex with Japanese women. If you take part in a purely physical activity, without being involved emotionally, you don't need too many words.

The cameras placed throughout my apartment recorded the events which happened that night, and if Mr Haneda knew about them, they would become important evidence for the file. Should I keep them or should I be cautious and destroy them?! There were other nights of lovemaking, but after listening to Lili's requests and insistence, I turned off the video surveillance. After we spent our first night together, I thought that she would be delighted to find out that our sexual activity had been taped and we could watch it, however, it was an error and she became upset and scolded me with a serious tone. It was our first argument. I told her that I hadn't done it intentionally because those digital cameras are part of my apartment's surveillance system since I work on very important materials for the company and any rival company would pay

concurență ar plăti bani serioși ca să aibă acces la datele mele. I-am explicat că, vrăjit de prezența ei, uitasem să opresc înregistrarea, dar că îi promit că nu se va mai întâmpla niciodată, deși eram convins, în sinea mea, că vizionarea acelor înregistrări ar putea constitui pentru noi, oricând, un preambul sexual stimulativ, un afrodisiac vizual infailibil. Mi-a cerut să șterg tot ce se filmase, am lăsat-o să creadă că așa voi face, dar n-am mai făcut-o niciodată.

De Revelion n-a putut să vină la mine, așa că am acceptat invitația băieților din laborator de a merge într-un club de noapte din Ginza. Nu știam aproape nimic despre Lili. Nu mi-a dat nici o explicație, evitând să-mi spună cum ajunsese în Japonia sau ce făcea în timpul în care nu era cu mine. Bănuiam că lucra ca fată de companie pentru una dintre miile de firme care existau în fabulosul domeniu al plăcerilor. Vorbea impecabil limba engleză și limba germană. Și mai știam că era din Sibiu. N-am mai văzut-o până în februarie, când, într-un weekend, Ken Takeuchi, cu ocazia zilei sale de naștere, chiar de Valentine's Day, a invitat un grup de prieteni la Kusatsu, considerat un fel de Tirol al Japoniei, un loc vestit pentru schi și *onsen*. Am întâlnit-o în microbuzul pe care Ken îl închiriasse

handsomely to get their hands on my data. I explained further, saying that bewitched by her presence, I forgot to stop the recording, but I promised that it would never happen again, though deep down, I was convinced that those recordings could become a stimulating sexual prelude or an efficient visual aphrodisiac anytime. She asked me to erase everything which had been filmed, I let her think that I would do as she said, but I never did it.

On New Year's Eve, she couldn't come to my place, so I accepted the laboratory boys' invitation to go to a night club in Ginza. I knew almost nothing about Lili. I didn't receive any explication and Lili avoided to say how she had arrived in Japan or what she did during the time she wasn't with me. I suspected she was working as an escort for one of the thousand companies which existed in the fabulous domain of adult entertainment. She spoke English and German fluently. And I also knew she was from Sibiu. I hadn't seen her until February, when, Ken Takeuchi invited a group of friends at Kusatsu, a famous place for ski and *onsen*, considered to be Japan's Tyrol, for the weekend, in order to celebrate his birthday, which was exactly on Valentine's Day. I saw her in the bus Ken had rented

special pentru oaspeți. Eram în total douăzeci și șase de persoane, printre care și importanți directori din *stafful* firmei. Lili s-a așezat lângă mine, dar n-am vorbit aproape nimic pe tot parcursul călătoriei. Dacă am învățat ceva în Japonia, atunci pot să spun că am devenit cât se poate de bun, aproape un profesionist, în arta de a nu pune întrebări. După obiceiul japonez, ceilalți călători din autocar dormeau sau ascultau muzică la căști. Nimeni nu vorbea, așa încât am tăcut și noi, chiar înainte de a începe să vorbim. Întreaga mea atenție se concentrase asupra mănușilor albe pe care le purta șoferul autocarului și a manevrelor pe care le făcea cu volanul, manevre care, după ce am părăsit autostrada, deveniseră tot mai expresive și ample.

Ken și soția lui ne așteptau îmbrăcați în *kimono*-uri chiar la intrarea vilei pe care o închiriaseră cu acea ocazie. Casa, construită în autentic stil japonez, fusese împodobită de sărbătoare, iar în decorul alb de afară, după ce îmi pieriseră de pe retină imaginile peisajului urban din Tokyo, îmi crea impresia vagă și tulburătoare că timpul fusese suspendat undeva în înălțimi și că autocarul închiriat de Ken nu ne adusese, de fapt, la câțiva zeci de kilometri de Tokyo, ci, pur și

especially for the guests. We were almost twenty-six persons, amongst whom were also important directors from the company's *staff*. Lili sat right next to me, but we barely spoke throughout the journey. If I learned something in Japan, that is the art of not asking questions and I think I became as good as one could, almost a professional. The other travellers in the bus were sleeping or listening to music on their headphones, according to the Japanese custom. No one was talking, so we also fell silent, even before we started to talk. I focused on the white gloves wore by the bus driver and how he handled the wheel: his manoeuvres were more vigorous and wide, as soon as we left the highway.

Ken and his wife were expecting us, dressed up in *kimonos* on the threshold of the villa they had rented for that occasion. The house was built in authentic Japanese style, and had been decorated festively. After Tokyo's urban scenery had disappeared from my retina, the white décor from outside created a vague yet moving impression that time was suspended somewhere high in the skies and that Ken's rented bus didn't only take us several kilometres away from Tokyo, it

simplu, ne transportase în afara timpului, într-o lume amintind de Japonia altor vremuri. Primul lucru pe care l-am remarcat ajungând acolo a fost liniștea adâncă. Era atât de multă liniște, încât mi se părea că aud prin panourile glisante ce dădeau în grădina de pini înzăpeziți cum vibra zăpada de asprimea gerului de februarie care, în acest an, avea să fie cel din urmă gest de intimitate a iernii cu natura. Acelei vibrații mute îi răspundea în interior foșnetul tăios pe care mătasea *kimono*-ului soției lui Ken îl stârnea ușor la fiecare mișcare. Frumusețea femeilor japoneze este un mister care ți se revelează cu adevărat numai atunci când acestea sunt îmbrăcate în *kimono*-uri. O mai văzusem de câteva ori pe Kiyomi, soția lui Ken, dar nu-mi amintesc să o fi remarcat în vreun fel. Așa cum un lac adânc doarme nemișcat în plină zi, tot astfel Kiyomi îmi făcuse, de fiecare dată când o văzusem până atunci, impresia unei femei bine educate, spunând întotdeauna ceea ce trebuia, frumoasă după canoanele japoneze, elegantă fără ostentație, dar ascunsă ochilor lumii prin oglinda imobilă și aparent transparentă pe care, cu subtilă discreție, o lăsase peste sufletul ei. Marea majoritate a femeilor japoneze căsătorite erau astfel. Văzând-o însă în *kimono*, am avut sentimentul inefabil că undele imobile

simply brought us outside time, to a world reminiscent of old Japan. The first thing I noticed when I arrived there was the deep silence. There was so much silence, that, through the sliding panels which were facing the garden filled with snow-covered pine trees, I thought I could hear the tremors of snow touching the harshness of February's frost, and this year, this touch was winter's last intimate gesture with nature. This outdoor quiet vibration was matched in the interior of the house by the sharp rustle made by the silk *kimono* of Ken's wife, who stirs it up with every slight movement. A Japanese woman's beauty is a mystery which is revealed to you only when they are dressed in *kimonos*. I had seen Kiyomi, Ken's wife a couple of times before, but I don't remember if I had really noticed her before. Every time I had seen her until that moment, Kiyomi gave me the impression of a deep, sleeping lake at mid-day, of a well-educated woman, who always said what was expected of her, a beautiful woman, by Japanese standards, an elegant woman who didn't have to try too hard, but who was hidden to the world because of the motionless and apparently transparent mirror-like waves, which she had used with discretion to cover up her soul. Most married Japanese

ale râului se mișcau ușor, lăsând să se întrevadă sub oglinda apei palate strălucitoare de cleștar. Purta un *kimono* cu albastru și auriu. Nu cunosc îndeajuns semnificația culorilor îmbrăcămintei tradiționale japoneze, încât să pot face aprecieri de semantică vestimentară, dar presupun că își alesese costumația în mod special pentru acea seară. După ce oaspeților le-au fost puse la dispoziție camere, ni s-a dat un fel de program al întregului weekend, acesta cuprinzând schi, *spa* și petrecere. În seara aceea, la ora șapte urma să se servească masa, cu meniu tradițional, firește, după care era programat un mic concert de *koto*, susținut chiar de soția gazdei. Pentru masa de seară și concert tuturor oaspeților le-au fost distribuite, în camerele lor, *kimono*-uri. Am fost ajutat să mă îmbrac de o fată care lucra la vilă. Trebuie să recunosc că a făcut o treabă excelentă. Degetele ei mi-au transmis fiori dulci, din gesturi dându-mi de înțeles că, dacă aș dori, ar fi dispusă să meargă și mai departe. Dar nu aveam timp de delicii sexuale dacă îmi doream să fiu punctual la masă. Urmărit de zâmbetele fetei, am încercat să pășesc în așa fel încât să nu mă împiedic și am coborât la masă, străduindu-mă să abordez o ținută cât mai sobră, deși mă simțeam caraghios în acea costumație. Parcă

women were like this. After I saw her dressed in a *kimono*, I had an unspoken feeling that the motionless waves of the river were moving slightly, letting you see underneath the river's mirror surface, glistening crystal palaces. She was wearing a blue and gold *kimono*. I do not know well enough the meaning of colours in Japanese traditional clothing, but I assume she had chosen her outfit especially for that evening. After the guests were given rooms, we received a kind of schedule for the entire weekend, mainly consisting of ski, *spa*, and party. That evening, at seven o'clock we were supposed to have dinner, a traditional meal, of course, and afterwards, a small *koto* concert was to take place, one performed by the host's wife. In order to participate at dinner and at the concert, every guest had to wear a *kimono* which they received in their rooms. A girl who was working at the villa helped me put on my *kimono*. I have to admit that she did a good job. Her fingers sent sweet shivers down my spine, her gestures made me figure out that if I wished, she would be willing to take it to the next step. But I didn't have the time for sexual delights if I wanted to be on time for dinner. The smiling girl escorted me downstairs for dinner. I tried to step so that I wouldn't trip, struggling to stand as soberly as possible, though

înghițisem o sabie. Lili era așezată la celălalt capăt al încăperii, aproape de Ken. După proba costumului, urma o a doua probă de forță pentru mine, statul cu picioarele încrucișate pe *tatami*. M-am concentrat atât de mult asupra propriului meu comportament, să nu murdăresc mânecile largi ale *kimono*-ului atunci când îmi puneam în farfurie, să nu scap mâncarea dintre bețișoare sau să nu amorțesc în poziția aceea incomodă, într-un cuvânt, să mă port cât mai bine și, în consecință, să nu dau de bănuț sau să stârnesc zâmbete condescențe, încât nu am observat aproape nimic din ritualul general al mesei. Bând cu conștiinciozitate tot *sake*-ul pe care fata dispusă ca o umbră în spatele meu mi l-a turnat neîntrerupt în micul păhărel, m-am lăsat în voia aburilor care-mi învăluiau creierii, rupându-mă astfel de firul aerian al conversației generale, căreia, oricum, cu toate stăruințele și având în vedere nivelul meu de japoneză, tot n-aș fi fost în stare să-i descifrez toată gama de semnificații. De câteva ori, peste măsuțele joase dispuse în formă de U, privirile mele s-au încrucișat cu cele ale lui Lili, dar, în scurta fracțiune de secundă a întâlnirilor noastre vizuale, nu am văzut nimic în ochii ei care să-mi arate că ar fi rămas cu ceva de la prima și ultima noastră întâlnire. Eram atât de mâhnit, încât am

I felt silly in that outfit. It was as if I had swallowed a sword. Lili was seated on the other side of the room, near Ken. After the costume challenge, another one awaited me: staying with my legs folded on the *tatami*. I was so focused on my own behaviour: not to dirty the large sleeves of my *kimono* when I served myself, not to drop food from in between my chopsticks or not to become numb in that uncomfortable position, to sum up, to behave as well as possible and avoid suspicion or condescending smiles, however I couldn't observe much about the general atmosphere at the table. I faithfully drank all the *sake* poured in the small cup by the girl placed behind me like a shadow and I relinquished myself to the vapours which enveloped my head, pulling me apart from the ethereal thread of the conversation, one I could not even figure out its whole set of meaning, regardless of all my attempts and considering my Japanese level. A couple of times, over the low tables placed in a "U" shape, my eyes met Lili's glances, but in the short span of our visual encounters, I could not see anything in her eyes to prove she remembered our first and last rendezvous. I was so sad, that slowly, but steadily, I emptied every cup generously filled by the immaterial shadow behind me. When we had to

continuat să golesc tacticos păhărelele de *sake* turnate cu generozitate de umbra imaterială din spatele meu. Când a trebuit să ne ridicăm și să trecem într-o altă încăpăre pentru muzica de *koto*, am avut dificultăți mari în a-mi păstra echilibrul. Șederea în acea poziție incomodă și cantitatea de *sake* băută îmi retezaseră parcă picioarele de la coapse în jos, făcându-mă să mă simt ca o jucărioară cu jumătate de trup, care se balansează pe jumătatea de sferă a părții sale inferioare, stârnind amuzamentul copiilor mici. În acea clipă, umbra, care stătuse tot timpul mesei în spatele meu, dobândi subit materialitate, sprijinindu-mă imperceptibil cu un braț puternic, ajutându-mă astfel să mă redresez la o poziție omenească, verticală. În afară de mine și de umbra mea, n-a observat probabil nimeni mărunțul incident. Nici nu se putea, de altfel, deoarece toți oaspeții de gen masculin presupun că aveau aceeași problemă ca mine, în timp ce persoanele de gen feminin erau mult prea preocupate ca să-și observe reciproc liniile elegante și desăvârșite ale *kimono*-urilor. M-am trezit din beție brusc, chiar în timpul concertului de *koto*, surprinzându-mă studiind concentrat singura porțiune vizibilă din trupul aplecat peste instrument al cântăreței de *koto*, porțiunea de la baza

get up and go in another room to listen to the *koto* concert, I had great trouble maintaining my balance. Sitting in that uncomfortable position and the quantity of *sake* I drank had numbed my feet from the thighs down, making me feel like a little toy in control of only half of its body, swaggering on its inferior part, making younger children laugh. At that moment, the shadow, which sat behind me throughout dinner, suddenly became material and supported me firmly, but subtly, thus she helped me recover the vertical human stance. Besides me and my shadow, no one probably observed the small incident. Actually, no one couldn't because I suppose all male guests had the same problem as me, while the female guests were too preoccupied to admire the elegant and perfect lines of each other's *kimonos*. I sobered up suddenly, in the middle of the *koto* concert, and I found myself focusing on the only visible portion of the *koto* performer's body who was bent over the instrument: the part between the neckline and the hairline, her hair was lifted in a sophisticated hairstyle, the type which seemed to be copied from old Japanese stamps. I pondered on Utamaro and his women. One of his most famous works, *Contemplative Love*, came over and over again in my head, filling me with the

gâtului și rădăcina părului pe care și-l ridicase într-o coafură sofisticată, copiată parcă din vechile stampe japoneze. M-am gândit intens la Utamaro și la femeile lui. Una dintre cele mai celebre lucrări, *Contemplative Love*, îmi revenea obsesiv în minte, umplându-mă de nostalgia dureroasă a lucrurilor care țin de domeniul fantast al intangibilului. O vedeam din lateral și-i priveam fascinat acea porțiune care, vizibilă sub gulerul răstrânt al *kimono*-ului, vibra plină de viață la fiecare sunet al muzicii de *koto*. Interpreta *Sakura, Sakura*. Și brusc, încremenirea fără glas a zăpezii de afară păru că se rupe, eliberând în lumina lunii care pătrundea prin paravanele transparente o ninsoare albă de flori de cireș. Măinile ei delicate, de-o albeață ireală, alunecau imperceptibil peste coardele instrumentului, stârnind sunete a căror muzicalitate ar putea fi mai degrabă atribuită intervenției unor cete îngerești decât unei făpturi de rând. Eram vrăjit. Am tresărit, încercând să mă scutur de acea fascinație, și l-am căutat din priviri pe Ken, bărbatul a cărui femeie mă vrăjise cu cântecul ei. Dar Ken nu avea ochi decât pentru Lili, stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât, îmi închipuiam eu, profitau de semiobscuritatea din încăperea ca să se atingă. Devenisem din nou gelos, și gelozia din acea clipă era atât de

painful nostalgia of the things which belong to the unreal side of the intangible. I was looking at her profile, bewitched by that portion visible underneath the *kimono's* folded collar which was coming to life with each sound of the *koto* music. She was performing *Sakura, Sakura*. And suddenly, the silent stillness of the snow from outside seemed to break apart, setting free a white snowfall of cherry flowers in the moonlight which was streaming in through the transparent panels. Her graceful hands were imperceptibly sliding over the instrument's strings and they produced sounds whose musicality would most likely be attributed to a Heavenly host and not to a mortal being. I was bewitched. I quivered, in an attempt to shatter that fascination, and I glanced after Ken, the man whose woman had entranced me with her song. But Ken had eyes only for Lili, they were sitting close, in such manner that I imagined, they were actually taking advantage of the room's semi-obscurity to touch each other. I became jealous yet again, and that jealousy was so intense, that I would have been capable of doing something unthinkable. I hardly calmed myself down, and I tried to find out which was the exact cause of that terrible jealousy. Was I jealous because he was married to Kiyomi or

intensă, încât aş fi fost în stare de orice gest necugetat. M-am domolit cu greu, încercând să mă întreb care era cauza exactă a acelei cumplite gelozii. Eram gelos pentru că era însurat cu Kiyomi sau eram gelos fiindcă era amantul lui Lili? Concertul de *koto* s-a încheiat fără să mă determine să găsesc vreun răspuns precis la chinuitoarea întrebare. După concert, ni s-a oferit posibilitatea să ne întoarcem la vestimentaţia noastră obişnuită, s-a adus din nou de mâncat şi de băut, petrecerea continuând până în zori. Când am ajuns în cameră, înspre dimineaţă, fata care mă ajutase cu o seară înainte să îmbrac *kimono*-ul m-a ajutat să mă dezbrac, sau o fi fost alta, nu mai ştiu decât că se mişca în jurul meu cu moliciune, producând asupra mea un efect narcotic, paralizant. Cred că am adormit înainte să fiu complet dezbrăcat. M-am trezit pe la amiază, speriat că se întâmplase ceva iremediabil. Mi-am aruncat ochii peste programul primit cu o zi înainte, într-adevăr, la ora aceea trebuia să fi fost la schi, pe pârtie. M-am îmbrăcat precipitat şi am coborât la recepţia vilei. Acolo mi s-a explicat că domnul Darie, adică eu, nu putuse fi trezit, că toţi ceilalţi au plecat la schi şi că domnul Ken a lăsat vorbă să mi se servească masa. M-a mai întrebat dacă doresc să-mi fie adusă în cameră sau dacă

was I jealous because he was Lili's lover? The *koto* concert finished without me finding any specific answer to this tormenting question. After the concert was over, we were given the opportunity of returning to our normal attire, we were offered food and drinks again, and the party went on until dawn. When I entered my room, in the morning, the girl who had helped me put on the *kimono* a night before, now helped me get undressed, or was it another girl? I only remember she was moving slowly around me, creating a narcotic, paralysing effect upon me. I think I fell asleep before she took off all of my clothes. I woke up in the afternoon, frightened that something irremediable had happened. I quickly glanced over the schedule I received a day before, and indeed at that hour, I was supposed to be skiing on the slope. I dressed up hurriedly and went downstairs, at the villa's reception desk. There I found out that Mr Darie, meaning I, couldn't be woken up, and that everybody else went skiing and Mr Ken told them to set the table for me. She asked if I wish my food to be brought in the room or if I would rather eat downstairs. I thanked for her kindness, and I said I would like to eat in my room. At that hour I only wanted a big cup of coffee. I went upstairs, in my

prefer să mănânc jos. I-am mulțumit pentru amabilitate, exprimându-mi dorința de a mânca în cameră. La ora aceea nu mi doream decât o cafea mare. Am urcat la mine, am făcut un duș și când am ieșit de la baie, cu un prosop înfășurat în jurul coapselor, o fată – aceeași, alta? – mă aștepta cu prânzul pregătit. În timp ce mă servea, mi-a sugerat să merg la *onsen*. Domnul va fi foarte mulțumit și se va simți mai bine. Vila aceea era una dintre cele mai renumite în zonă pentru *onsen*. S-a arătat dispusă să-l însoțească pe domnul Darie. Am acceptat, încântat de perspectiva de a-mi petrece într-un mod agreabil cele câteva ore care mă despărteau de întoarcerea de la schi a celorlalți oaspeți. Am luat câteva îmbucături din mâncarea artistic așezată pe tava de lemn de cireș lăcuit și am băut toată cafeaua. Începusem să mă simt ceva mai bine, mahmureala și mahnirea grea a serii precedente se risipeau în aer asemenea unui fum lipsit de consistență. M-am lăsat condus de fata care-mi servise masa. Undeva sus, peste aburii calzi care se ridicau deasupra porțiunii în care izvorul termal își crease o albie, nu mai mare decât mărimea a patru căzi de baie puse una lângă alta, se puteau vedea, sclipind în soarele de iarnă, înălțimile înzăpezite ale munților. Însoțitoarea mea îmi indicase în mod

room, I showered and when I got out of the bathroom, with a towel wrapped around my thighs, a girl – the same one, or a different one? – was waiting with my lunch ready. While she was setting the table, she suggested I go to the *onsen*. Sir, you will be very pleased and feel better. This villa was one of the most renowned in the area for the *onsen*. She was available to join Mr Darie. I accepted since I was delighted to spend my time pleasantly for a couple of hours before the other guests came back from skiing. I took some bites of the artistically plated food on the lacquered cherry wood tray and I drank all the coffee. I had started to feel better, the hangover and the sadness of the night before were vanishing into the air like a thin smoke. I was guided by the girl who served me food. One could see the snow-covered mountain tops, glittering in the winter sun, somewhere above, over the hot steam which was rising above the part where the thermal spring had created its own river bed, one not bigger than the size of four bathtubs put one next to the other. My attendant had especially indicated that place, renowned for the peerless beauty of its scenery. At that hour, most tourists were skiing and the *onsen* scattered through the cliffs was empty. I felt how the cold was biting

special acel loc, renumit pentru frumusețea desăvârșită a priveliștii. La ora aceea, marea majoritate a turiștilor fiind la schi, locurile de *onsen* presărate printre stânci erau neocupate. Simțind cum frigul se lasă înțepător pe porțiunile goale pe care *yukata* nu reușea să le acopere, m-am grăbit să mă dezbrac și să intru în apa fierbinte. Fata care m-a însoțit mi-a tăiat politicos elanul, explicându-mi că trebuia să încep, pentru a mă obișnui, să-mi ud mai întâi mâinile și picioarele, apoi capul, și numai după aceea să mă cufund în apa fierbinte. I-am urmat cuminte sfaturile. Mă găseam pentru prima dată într-un asemenea loc. Preocupat până la obsesie de munca mea de la companie, nu gustasem prea mult din plăcerile vieții pe care ți le oferă Japonia. Singurele bucurii pe care mi le permiteam în weekend erau escapadele în cluburi de noapte și, din când în când, în funcție de nevoile mele sexuale, nu foarte arzătoare, câte o fată. Dezvoltarea și perfecționarea tehnologiei roboților constituiau pentru mine cea mai importantă preocupare, iar atunci când reușeam să fac robotul să descrie, în cele mai elementare detalii, configurația nouă a unui teren în care se găsea, activitate care făcea parte din jobul meu, reușita robotului îmi oferea o satisfacție atât de mare, încât nu reușeam s-o compar cu nimic

through the naked parts, the ones the *yukata* couldn't cover, so I hurried to get undressed and to get in the hot water. The girl who was accompanying me politely stopped my surge and explained that in order for my body to get accustomed to the warm water, I had to start with wetting my hands and feet, then my head, and only after that, I should sink into the boiling water. I obediently followed her pieces of advice. It was my first time coming to such a place. I was so obsessed with my work in the company, that I hadn't enjoyed too much the pleasures life in Japan offers you. The only joys I afforded in the weekend were escapades in night clubs and from time to time, I had escapades with girls, according to my sexual needs, not so urgent. Developing and perfecting the technology of robots was the most important preoccupation for me, and when I succeeded in any of my job's activities, like making the robot describe the configuration of the new terrain it was on, in detail, I was so delighted for the robot's success, that I couldn't compare it with anything I had felt until then. I have to admit, though, that sinking in the hot water, having the harsh cold on my shoulders, seeing in front, amongst the low cliffs, the white scenery of the Shiga heights, was something indescribable.

din tot ceea ce trăisem până atunci. Trebuie să recunosc însă că scufundarea în apa fierbinte, cu frigul aspru pe umerii mei, având în față, printre stâncile joase, viziunea albă a înălțimilor Shiga, era ceva de nedescris. Curând, aburii care se vălureau deasupra apei m-au acoperit în totalitate, dansul lor imaterial, schimbător, îngăduind din când în când privirii mele să se delecteze cu priveliștea de aproape a chiparoșilor japonezi, încărcăți de zăpadă și, în depărtare, cu tăcerea albă și senină a munților. Îmi închipuiam că undeva, în acele văi, trebuiau să se afle oaspeții lui Ken, Ken însuși, soția lui și Lili. În momentul în care încercam să-mi imaginez culoarea costumelor de schi ale celor două femei, dând să-mi întind picioarele printre pietrele rotunjite de șezutul atâtor beneficiari ai miraculoaselor ape, am atins pe sub apă și aburi ceva ce nu era nici piatră, nici plantă și nici vreun animal subacvatic. Am tresărit puternic, săltându-mă din apă, speriat ca de atingerea unei vietăți invizibile, dar înfricoșătoare. Apoi, printre aburii care se împrăstiau deasupra apei, am izbutit să disting trăsăturile vagi ale unei femei. Abia o întrezărisem, dar ceva îmi spunea că nu era nimeni alta decât Kiyomi. O vreme am stat încremenit, neștiind cum să mă port în asemenea situație, întrebându-mă ce ar trebui să fac ca să nu

Soon, the steam swirling above the water raised and covered me completely in its aerial, wavering dance, and sometimes this dance let me enjoy the close-by scenery of the Japanese cypress trees, heavily covered in snow, and far away, my eyes were delighted by the white, serene silence of the mountains. I was imagining that somewhere, in those valleys, Ken's guests, Ken himself, his wife and Lili must be there. Exactly when I was trying to imagine the colour of the two women's ski costumes and when I was stretching my legs over the stones which were made blunt by the bottoms of so many beneficiaries of this miraculous stream, underneath the water and steam I touched something which wasn't stone, nor plant, nor an aquatic animal. I shivered strongly and jumped in the water as if I was frightened by the touch of an invisible, but frightening being. Then, I made out the blurred silhouette of a woman through the steam spreading above the water. I just caught a glimpse of her, but something told me that it was no one else but Kiyomi. For a while I stood still, because I didn't know how to act in this type of situation, I asked myself what I should do in such manner as not to offend or break any strict Japanese customs. As a European, I was telling myself that I should withdraw

ofensez și să nu încalc severele moravuri japoneze. Ca european, îmi spuneam că ar trebui să mă retrag discret, ca să nu o pun pe femeia de acolo într-o situație jenantă. Gândind astfel, ignoram mereu faptul că mă aflu într-o țară în care originea expresiei comportamentului social se află ecuația unei ierarhii stricte, în care primează poziția superiorului față de inferior, după caz, a adultului față de copil, a bărbatului față de femeie, a șefului față de subordonat, a împăratului față de cetățean. În asemenea situație, am raționat eu, bazându-mă pe considerentele logice exprimate mai sus, femeia ar fi trebuit să dea semne de retragere, cedând bărbatului locul. Dar ea nu s-a retras, dimpotrivă, în scurt timp, i-am simțit talpa mică a piciorului drept căutându-mă și alunecând încet între coapsele mele. Excitat, sexul meu a început să se întărească, dând semne evidente de iminente acțiuni explozive. Gândindu-mă la cântăreața de *koto*, nu-i vedeam decât porțiunea goală situată de la gulerul *kimono*-ului, în sus, spre rădăcina părului, porțiune pe care, cu cât mă gândeam mai intens în clipa aceea, cu atât mai mult îmi doream s-o sărut. Vârful piciorului ei se juca peste penisul meu, stârnind pe oglinda bulbucată a apei flăcări invizibile. Îi intuia silueta vag printre aburii mișcatori și nu

discretely, so as not to make the woman feel ashamed. Thinking as such, I always overlooked the fact that I was in a country in which the social behaviour's source was established on a strict hierarchy, changing according to the situation: the superiority of the adult over the child, man over woman, boss over subordinate, emperor over citizen. And in my situation, I reasoned to abide by the logical statements shown above and thought that the woman must retreat and let me, the man, have the place. But she didn't leave, on the contrary, shortly after, I could feel her small right foot searching for me and then, slowly sliding in between my thighs. Aroused, my phallus got hard, and showed obvious signs of being ready for explosive and imminent activities. I thought of the *koto* singer and I could only remember the naked part, the one situated above the *kimono* collar, up, towards the hairline, a part which the more I thought about it, in that moment, the more I wanted to kiss it. Her tiptoes were playing on my penis, flashing invisible sparks on the mirror-like churning water surface. I could slightly distinguish her silhouette through the drifting clouds of steam and I dared not move for fear of making her leave. What if it wasn't Kiyomi? Then, who could it be? My unexpected and

îndrăzneam să fac nici o mișcare, de teamă să nu plece. Dacă nu era Kiyomi? Atunci, cine ar putea fi? Ereția, necalculată, involuntară, m-a luat prin surprindere, făcându-mă să tresar ca de un cutremur, invizibil, întâmplat în mare, dezechilibrându-mă în apa destul de mică. După ce mi-am redresat poziția, m-am străduit să ajung acolo unde îmi închipuiam că se afla cea care se găsea la originea dezastrului acvatic ale cărei consecințe le mai simțeam încă, dar locul acela era gol. Am căutat peste tot în micul bazin natural, dar nu era, dispăruse. Nu mai știam ce să cred!

Seara, la masă, Kiyomi abia dacă mi-a acordat vreo atenție, nu mai mult decât ar fi impus-o conveniențele sociale, făcându-mă să mă îndoiesc de episodul petrecut la *onsen*, închipuindu-mi, în cel mai fericit caz, că nu fusese ea, că probabil fusese fata care mă slujea, dar că imaginația mea febrilă suprapusese inexplicabil imaginile. Atitudinea ei distantă m-a făcut să mă îndoiesc și că pachetul cu ciocolată găsit în cameră, ambalat în mod special pentru Valentine's Day, ar putea fi din partea ei. Fusese probabil o atenție specială din partea gazdelor. Dar nu se cuvenea, firește, să-i întreb pe toți bărbații prezenți acolo dacă și ei primiseră același cadou.

involuntary erection took me by surprise, it threw me off balance, and shook me up as if an invisible earthquake happened at sea. After I gained back my equilibrium, I tried to get to the place I believed she was, the one who unleashed the aquatic disaster, whose consequences I could still feel, but the place was empty. I searched throughout the whole small, natural basin, but she wasn't there, she vanished. I didn't know what to think of it!

In the evening, at dinner, Kiyomi barely paid any attention to me, or at least not more than what the social laws would have imposed, she made me doubt the credibility of what had happened at the *onsen*, and she made me imagine that it wasn't her, but it was probably the girl who was serving me, however, in the best case scenario, my ardent imagination had inexplicably overlapped the images. Her cold behaviour also made me doubt that she had given me the chocolate box, especially wrapped for Valentine's Day, which I had found in my room. It must have been a special token from the hosts. And it was improper, of course, to ask every man present there if

Lili arăta splendid, o prinsese soarele și cred că nu mai era nici o taină pentru nimeni că se afla acolo ca amanta lui Ken. După obiceiul japonez, Kiyomi o trata cu aceeași deferență cu care se adresa tuturor, obligându-mă încă o dată să-i recunosc calitățile excepționale de gazdă. În seara aceea purta un *kimono* alb imprimat cu flori galbene de crin. N-a mai cântat la *koto*. Lili s-a apropiat de mine câteva minute, m-a întrebat cum îmi merge și, pentru o clipă, mi s-a părut că întrevăd în privirea ei ceva ca străfulgerarea unei amintiri frumoase, dar îndepărtate. N-am vorbit mare lucru și părea că între noi, deși ne simțiserăm extraordinar de bine în ziua de Crăciun, se ridicaseră vârfuri înalte de munți înzăpeziți. N-ai venit la schi, a remarcat. Apoi, fără să mai aștepte explicațiile mele, s-a îndreptat spre Ken, care pregătea stația pentru *karaoke*. Ken era de departe cel mai bun cântăreț de *karaoke*, își alegea mereu piese din repertoriul operei italiene, pe care le interpreta, trebuie să recunosc, pentru un neprofesionist, destul de bine. Și Lili se descurca ușor, alegându-și piese noi din repertoriul internațional. Eu sunt un afon total, așa încât, deși am fost solicitat să particip, am preferat să nu mă dau în spectacol. Apoi, pentru ca distracția să

they had got the same present.

Lili was gorgeous, the sun had kissed her and I believe it was no longer a secret to anybody that she was there as Ken's mistress. According to Japanese customs, Kiyomi treated Lili with the same amount of respect she treated the rest of us, thus, making me acknowledge her exceptional qualities as hostess. That night she was wearing a white *kimono* with yellow lily flowers print. She didn't sing on the *koto*. Lili came to me for a few minutes, she asked how I was doing and for a moment, I thought I saw in her eyes the sparkle of a beautiful, but far-away memory. We didn't speak much and it seemed like snow-covered, high mountain tops had appeared between us, even though we were on cloud nine on Christmas. "You didn't come skiing", she said. She didn't wait for my reply and headed for Ken, who was preparing the *karaoke* machine. Ken was, by far, the best *karaoke* singer, he always chose songs from the Italian opera repertoire, and I have to admit, he sang them pretty well for an amateur. Lili also managed to sing without difficulties the new songs from the international repertoire she had chosen. I'm voiceless, so, even though I was requested to take part, I decided not to make a fool of myself. So that the party wouldn't

nu lânzezească, Ken a propus ca cineva să spună la întâmplare un număr, și aceea să fie piesa pe care cel căruia îi venea rândul trebuia s-o interpreteze, indiferent de limbă. A fost o distracție pe cîste, strădaniile japonezilor de a interpreta în engleză sau în alte limbi stîrnind hohote de rîs generale. În afară de mine și de Lili, mai exista acolo un singur european, un neamț, dar care se descurca destul de bine în japoneză. Vocea de bariton a lui Siegfried stârnea zâmbete amuzate atunci când trebuia să interpreteze, de pildă, șlagăre japoneze, ca *Sayonara daisukina hito*. Petrecerea a durat din nou până târziu. Eu m-am retras către ora două noaptea. A doua zi, duminică la prînz, urma să revenim în Tokyo.

Luni m-am întors la lucru, încercând să mă concentrez asupra activității mele. Îmi petreceam mai bine de zece ore în biroul de la firmă, străduindu-mă să perfectez programul de analizare a datelor pe care roboții le preluau din mediu în vederea obținerii unei hărți mentale a spațiului și a luării celei mai bune decizii pentru ocolirea obstacolelor. Îmi continuam munca și acasă, făcând mici experimente cu robotul meu personal, Qrin, un prototip eșuat al laboratorului, pe care l-am salvat de la casare și l-am adus în taină acasă. Salariul îl

fade away, Ken came up with something: someone should say a number and the next in line to sing a song had to chant the song listed at that number, regardless of the language used in the melody. It was very entertaining, especially the attempts of the Japanese to sing in English or other languages, which made everyone burst out laughing. Besides me and Lili, there was only one more European, a German guy, who was speaking Japanese pretty well. Siegfried's baritone voice made people laugh when he had to sing Japanese hits, like *Sayonara daisukina hito*. The party also lasted until late night. I left around two o'clock in the morning. The following day, Sunday and around midday, we had to go back to Tokyo.

On Monday, I went back to work and I tried to concentrate on my workload. I would spend more than ten hours in my office, trying to improve the robots' data analysis program, which helped them collect data from their environment, in order to make a map of the space to save in their memory and with a regard to making the best decision to avoid obstacles. I continued my work back at home, too, by making small experiments on my personal robot, Qrin, a failed prototype of the laboratory, which I had saved from

cheltuiesc în mod nesăbuit în magazinele din Akihabara, cumpărând echipamente electronice de ultima oră. Dacă există un stil *hi-fi* în designul de interior, atunci acela este și stilul apartamentului meu. Mă gândesc cu groază ce se va întâmpla atunci când nu mi se va prelungi contractul cu compania și va trebui să mă întorc în România. Mi-ar fi nespus de greu să renunț la toată tehnologia care s-a dezvoltat în jurul meu ca o plantă ocrotitoare, constituind ambianța naturală a stilului meu de viață. E ciudat, dar nu mă pot închipui reîntorcându-mă în România și trăind complet lipsit de avantajele tehnologice pe care mi le-am creat aici, numai gândul acesta îmi dă fiori de moarte, o asemenea existență m-ar ucide complet în câteva zile. Aș fi ca un pește obligat să trăiască pe uscat. Japonia tehnologică reprezintă pentru mine oceanul numit casă. M-aș stinge încet dacă cineva ar reuși să-mi taie circuitele cu această lume.

Toată luna februarie și începutul lui martie au trecut într-un ritm de lucru infernal, atenția grupului în care lucram concentrându-se asupra concertului din 13 martie, când unul dintre roboți urma să conducă orchestra filarmonică din Tokyo,

termination and brought him home secretly. My income is recklessly spent in shops in Akihabara, from where I buy cutting-edge electronic equipment. If there is a *hi-fi* style for interior design, then that is the style of my apartment. I ponder terrified about what is going to happen when my contract with the company will not be resigned and I have to go back to Romania. It would be quite difficult for me to give up on all the technology which has grown around me like a shielding plant, one which has become part of my lifestyle's natural environment. It's weird, but I cannot imagine myself going back to Romania and living completely deprived of the technological advantages I have created here, only the thought of it sends death shivers up and down my spine, such an existence would kill me for good in a couple of days. I would be like a fish out of water. Japan's technology is for me the ocean called home. I would die slowly if someone managed to cut the circuits linking me to this world.

The entire month of February and the beginning of March have passed quickly in a hellish pace at work, the group I was working in focused on the concert held on the 13th of March when one of the robots was to lead the Tokyo Philharmonic

interpretând Simfonia a V-a de Beethoven. Acest eveniment urma să fie nu numai unul demonstrativ, ci, în mod special, monden, la concert anunțându-și prezența anumiți membri ai familiei imperiale. Acest proiect făcea parte din conceptul de integrare a roboților în spațiile publice, proiect coordonat de Ken Takeuchi.

Pe la începutul lui martie, chiar cu câteva zile înaintea concertului, m-am întâlnit cu Kiyomi în holul S2bldg. Eu coboram din lift, intenționând să ies pentru *lunch* și să iau puțin aer. Ea a fost cea care m-a observat mai întâi, mie, de altfel, mi-ar fi fost destul de greu s-o recunosc în haine obișnuite de stradă. După felul în care mă privea, implorându-mă parcă, am realizat că dorea să stau puțin de vorbă cu ea. M-a întrebat dacă l-am văzut pe Ken, explicându-mi apoi că venise acolo ca să-l aștepte și să plece în oraș împreună. Mi-a mărturisit, cu nuanțe indescifrabile în glas, că avea programare la doctor. M-am alarmat, cum era și firesc, dar m-a liniștit declarându-mi că nu era deloc grav, că ea și Ken făceau un tratament ginecologic fiindcă nu puteau avea copii. Toate acele mărturisiri conjugale, de natură intimă, mi le-a spus cu o naturalețe dezarmantă, ca unuia care face parte din familie sau dintr-un cerc foarte

Orchestra, performing *Symphony No. 5* by Beethoven. This event was supposed to be not only a demonstration but especially a social event since certain members of the Imperial House of Japan have RSPV-ed. This project was part of the project coordinated by Ken Takeuchi, which dealt with the concept of integrating robots in the public spaces.

Around the beginning of March, actually a couple of days before the concert was held, I met Kiyomi in S2bldg's hallway. I walked out of the elevator, thinking of going out for *lunch* and to take a breath of fresh air. She was the first to spot me, since, it would have been impossible for me to recognise her, dressed up in normal streetwear. Judging by the way she looked at me as if begging, I figured out she wanted me to talk to her for a little while. She asked if I had seen Ken since she came there to wait for him and then, together they would go in the city. With indiscernible tones in her voice, she confessed that she had an appointment at the doctor. Of course, I voiced my concern, but she calmed me down, saying that Ken and she were doing a gynaecological treatment because they couldn't have children. She confessed so naturally her conjugal and intimate problems as if I were a member of their family or a friend from their close

apropiat de prieteni, fapt care, recunosc, m-a tulburat teribil. Evident, nu știam nimic despre problemele sexuale ale familiei Takeuchi, japonezii nu vorbesc despre asemenea lucruri la birou, cu atât mai puțin în fața subalternilor. M-a rugat să-i țin companie până la apariția lui Ken. Am acceptat resemnat, dar mândru de favoarea pe care mi-o făcea soția unui important membru din stafful firmei și, sub privirile curioase ale celor ce ieșeau pentru lunch, ne-am așezat în fotoliile de piele din holul imens. Trebuie să recunosc totuși că, dincolo de orgoliul de a mă afla în prezența unei asemenea femei, gândurile mele erau în acel moment altundeva. Astfel, în acea clipă, în mintea mea se desfășurau cu repeziciune câteva calcule, concentrându-mă în mod special la rezoluția pentru experiment a imaginilor captate de robot, rezoluție pe care o stabilisem inițial la 160 pe 120 pixeli, în care informația din fiecare pixel era de 24 biți pe pixel în format YUV. Imaginile fuseseră salvate și colectate în PPM binary format, ca imagini de 320 pe 240 pixeli. Pe biroul meu aștepta în lucru un program care să convertească acele imagini luate de robot într-o rezoluție mai joasă pentru o procesare mai rapidă a datelor. Trebuia să fac acea modificare alternând condițiile de lumină și scenariile de distribuire a

circle, a confession which, I have to admit, troubled me completely. Obviously, I didn't know a thing about the sexual problems of the Takeuchi family, Japanese people do not talk about such things at the office, even more so in front of their subordinates. She asked me to keep her company until Ken would come. I accepted meekly, but I was proud the wife of one of the company's important members honoured me with her presence, so we sat on the leather armchairs in the huge hallway, followed by the curious glances of those who were going out for lunch. Though, I have to admit that besides the pride of being in the presence of such woman, my thoughts were wandering off somewhere else. Therefore, in that moment, my mind solved several calculations, and I especially focused on the images' resolution taken by the experiment's robot, a resolution I had initially established at 160 with 120 pixels, in which the information in every pixel was 24 bytes in YUV format. The images had been saved and stored in the PPM binary format, as images of 320 with 240 pixels. On my desk, there was a pending program which would convert in a lower resolution those images taken by the robot to achieve a quicker data analysis. I had to make that change by alternating the light

obstacolelor din calea robotului. Trecuse o jumătate de oră, timp în care m-am străduit să particip și eu la conversație, dar Ken tot nu sosea. I-am sugerat să-i dea un telefon. Și-a scos micul telefon din poșetă care, atunci când l-a deschis și i-a atins clapetele, a început să emită arii armonioase ale clinchetelor de clopoței. Sunetele acelea aproape ireale mă făcură să tresar, risipind din mintea mea calculele de parametrizare ale experiențelor la care lucram. După ce a închis telefonul, mi-a surâs cald și, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mi-a spus că soțul ei nu putea să vină, dar că îi ceruse permisiunea ca Darie-san, care se afla lângă ea, să o însoțească la clinică. Am încremenit. Cum putuse să facă una ca asta?! S-a ridicat în picioare, potrivindu-și ușor ținuta, și, fără nici un cuvânt în plus, s-a întors spre ieșire așteptându-se s-o urmez. Nu aveam de ales. Ken era unul dintre importanții directori din companie, de el depinzând în viitor și prelungirea contractului meu. Am urmat-o către liftul care ne conducea la subsol, în parcare subterană. Înaintea oricărei reacții din partea mea, când am ajuns în fața mașinii ei, Aston Martin, Kiyomi mi-a înmănat cheile, îndreptându-se sigură spre partea stângă. Îmi cumpărasem și eu o mașină la mâna a doua, Toyota, dar o

settings and making scenarios on how the robot can detail the obstacles in its way. Half an hour had passed, and throughout that time I tried to talk with Kiyomi, but Ken still didn't arrive. I suggested she gave him a call. She took out her small mobile phone from her purse and when she opened the mobile phone and touched its buttons, it started singing harmonious arias of bell chimes. Those almost unreal sounds made me jump, and they made the parametric equations I worked on for the experiment disappear from my mind. After she shut the mobile phone, she smiled warmly and as if nothing had happened, she said her husband couldn't come, but she asked him for permission to let Darie-san go along with her at the clinic since he was there with her. I was flabbergasted. How could she do such a thing? She got up, she checked her attire and without uttering another word, she turned towards the exit, waiting for me to follow her. I had no choice. Ken was one of the most important directors of the company, plus, my future and the extension of my contract depended on him. I followed her to the elevator which led us to the basement, in the underground parking lot. Before I reacted, when I got in front of her car, an Aston Martin, Kiyomi gave me her keys and she went all by

foloseam mai mult pentru mersul la cumpărături și pentru escapadele erotice în cluburile de noapte. O alesesem în mod special pentru comoditatea banchetei din spate, unde se desfășurau adeseori scurtele mele partide de sex. La firmă veneam cu trenul, locuiam în Shibuya, la numai două stații, pe linia JR, de complexul firmei. Și iată-mă ținând în mâini cheile unei mașini extrem de scumpe. O recunoscusem fără dificultate după profilul inconfundabil, *trade-mark-ul* firmei, capota lungă și *plămânii* laterali, la vedere, plasați ingenios pe aripile față, nu mi lăsau nici o urmă de îndoială. De altfel, pe simulatoarele de mașini condusesem de multe ori o asemenea bijuterie tehnică, dar îmi închipuiam că în realitate trebuia să fie cu totul altfel. Excitat, dar ușor înspăimântat, am urcat la volan, sau, mai exact, *am coborât în cockpit*. De emoție, nu știam unde să mă uit mai întâi. Habitaclul, combinând, cu finețe artistică lemnul masiv nelăcuit cu pielea cea mai fină, dădea impresia că fusese conceput cu intenția clară de a-l ridica pe posesorul unei astfel de bijuterii pe culmile desăvârșite ale sublimului. Acest model fusese parcă realizat, în special, pentru rafinamentul gusturilor feminine, dar condusul unei astfel de mașini poate deveni pentru mulți bărbați la fel de excitant ca sexul. Numai

herself to the left side of the car. I had also bought a second-hand car, a Toyota, but I usually used it to go shopping and for my sexual escapades in the night clubs. I had chosen it, especially for the comfortable back bench, where my short sexual escapades sometimes took place. I used the train to go to the company, since I lived in Shibuya, at only two train stations away from the company's headquarters, on the JR line. And there I was, holding in my hands the keys from a very expensive car. I easily noticed it, the unmistakable silhouette, the brand's *trademark*, the long cowl and its side *lungs*, cleverly placed somewhere you can see them, on the front wings, all of these details made me have no doubt. Actually, I had driven many times such a technic beauty on car simulators, but I imagined, in reality, it was completely different. Excited, but slightly frightened, I got in the driver's seat, or to be exact, I *climbed down* in the *cockpit*. Excited, I didn't know where to look first. The binnacle gave the impression it had been devised with the clear intention of raising the owner of such jewellery on the perfect heights of sublime. This model had been made, especially, for the refined feminine taste, but for most men, driving such a car can become as exciting as having sex. Only

poziționarea scaunului, ale cărui comenzi de reglaj se află pe laterala tunelului central, mă făcea să mă gândesc la micile preludii de dinaintea actului sexual, cum ar fi, de pildă, ușoarele atingeri, alunecarea hainelor, preliminarii senzuale care dau pielii fiori dulci, arzători. Apoi, depărtarea necesară a picioarelor, ca să-mi formeze o idee asupra locului unde se aflau accelerația și frâna, a stârnit între coapsele mele un freamăt vag, involuntar. Mâinile întinse pe volan, de parcă aş fi vrut prin gestul acela să îmbrăţişez toată maşina, m-au făcut să mă simt aproape în delir. Când am atins oglinda de cristal a butonului *engine/start* am avut sentimentul că am atins cu degetul un fel de realitate imponderabilă, plăsmuită parcă numai din armoniile de ordin muzical ale celor două eşapamente. Roţile mari de 19 s-au pus ușor în mișcare, lunecând fără zgomot. Eram copleșit. Cred că și ea observa toate mișcările ilicite ale trupului meu, înregistrându-le amuzată. Am ieșit din parcare subterană, ezitând încă asupra manevrelor mașinii care, ca o iapă tânără și neîmblânzită, încerca să-mi reziste. Detectarea butoanelor de pe consola centrală, indicând pozițiile *park*, *reverse*, *neutral* sau *drive*, precum și a mișcărilor turometrului învârtindu-se invers decât vitezometrul, era tot ceea ce mai trebuia să știu despre o

adjusting the chair, by using the buttons on the side of the central panel, made me think of the small preludes, from before the sexual act, like, soft caresses, clothes which slide off, sensual preliminaries which send sweet, burning shivers over the skin. Then, when I opened my legs to find out where the acceleration and brake pedals were, I felt a faint, involuntary excitation in between my thighs. My hands were resting on the steering wheel as if I wanted to hug the entire car through that gesture, I was ecstatic. When I touched the crystal-clear, mirror-like *engine/start* button, I felt like my finger touched a sort of imponderable reality, created only from the musical harmonies of the two exhaust pipes. The big, 19 inch wheels easily set in motion, sliding without a noise. I was overwhelmed. I think she could also observe with amusement all the improper movements of my body. I got out of the underground parking lot, still hesitating about the car's manoeuvres, which like a young and untamed mare, was trying to resist me. The only things I needed to know about a car which could drive all by itself were where I could find the *park*, *reverse*, *neutral* or *drive* buttons on the central panel, and also the movements of the tachometer which were spinning opposite the ones of the

mașină care aproape se conducea singură. Când m-am angajat însă pe Daiichi Keihin, mașina era deja a mea, reușisem s-o stăpânesc și să mă conectez cu toate fibrele trupului meu la complexitatea electronică și mecanică a funcțiilor ei. Kiyomi mi-a explicat în câteva cuvinte, îndrumându-mă uneori cu un gest elegant al mâinii, cum să ajung la clinica unde urma să-și facă tratamentul. Din fericire, nu se găsea foarte departe de sediul companiei. Străduindu-mă să-mi stăpânesc nerăbdarea m-am liniștit, convins că, dacă totul mergea bine, în scurt timp aș putea să mă întorc la birou și să-mi continui munca. La clinică am așteptat-o însă o oră și jumătate, timp în care am băut mai multe cafele de la automat. Începuse să mi se facă și foame. În final, a ieșit foarte veselă, anunțându-mă că tratamentul începea să dea roade, explicându-mi apoi în câteva cuvinte cum se desfășura întreaga procedură. Stânjeneala mea, la aflarea acelor detalii intime, n-a oprit-o să mă anunțe însă că, după succesul ultimelor analize, era pregătită să aibă un copil. I-am spus stingherit *omedetou* și am ieșit din clinică. În mașină mi-a cerut să mergem să mâncăm undeva ca să sărbătorim evenimentul. Apoi, m-a anunțat surâzând că avea chef nebun de cumpărături. Dacă n-aș fi știut nimic despre pasiunea

speedometer. By the time I got on Daiichi Keihin Street, the car was already mine, I had succeeded in taming and connecting all of my body's fibres to the electronic and mechanical complexity of its functions. Kiyomi explained in few words and sometimes guided me with an elegant hand gesture in order to get to the clinic where she was to have her treatment. Fortunately, it wasn't far from the company's headquarters. I tried to manage my impatience and calm down because I was convinced that if everything went well, I could go back to my office shortly and return to my work. However, I waited for her for an hour and a half at the clinic, during which I drank several coffee cups from the coffee vending machine. I was starting to get hungry, too. In the end, she got out very happy and told me the treatment was starting to work, she explained in a couple of words how the entire procedure went on. My uneasiness from finding out intimate details didn't stop her from telling me that she was ready to bear a baby after she found out the good results of her last checks. Embarrassed, I told her *omedetou* and we got out of the clinic. In the car, she asked me to go and eat somewhere, in order to celebrate the event. After that, she smiled and claimed happily that she really was in the mood for shopping. If I had

femeilor japoneze pentru cumpărături, m-aș fi resemnat oarecum, gândindu-mă că în maximum două ore s-ar fi rezolvat totul, dar, cunoscând foarte bine pofta lor de a colinda neobosite magazinele, începusem să-mi pierd orice speranță de a ieși prea curând din labirintul nemărginit al complexurilor comerciale, locașul modern al minotaurului, devenit zeul monstru al *shopping*-urilor.

Ne-am dus mai întâi să mâncăm. Alesese un restaurant foarte select din Ginza, specializat în mâncăruri pe bază de *tôfu*. Ne-am instalat într-un separeu pe ale cărui paravane erau pictate flori vii de prun. Fata care ne servea a stat tot timpul în spatele panourilor glisante, făcându-și apariția doar atunci când ne pregătea mâncarea chiar pe măsuța din fața noastră, servindu-ne fără grabă în gesturi, dar cu o precizie de maestru chirurg. Aluneca înăuntru într-un fel imperceptibil, amintindu-mi de invizibilitatea mânuitorilor de păpuși din teatrul bunraku. Kiyomi mi-a vorbit în engleză. I-am fost recunoscător pentru această alegere, respirând ușurat. O auzeam pentru prima dată folosind engleza, dar a trebuit să recunosc că o vorbea cu mult stil și eleganță. În engleza mea erau presărate

not known a thing about the Japanese women's passion for shopping, I would have resigned myself, thinking that in maximum two hours, everything would have been finished, but, I knew all too well their appetite for wondering tirelessly the stores and I started to lose any hope of getting out too soon out of the vast labyrinth of commercial centres, the modern dwelling of the Minotaur, who had become the Monster God of *shopping*.

At first, we went out to eat. She had chosen a very select restaurant in Ginza, specialised on *tofu*-based foods. We were seated in a separate booth on whose sliding screens were painted dazzling plum tree flowers. The girl who served us stood all the time behind the sliding screens, appeared only when she cooked the food on the table right in front of us and she served us without any rush in her gestures, but with the precision of a master surgeon. She slid inside in a subtle way which reminded me of the puppeteers' invisibility in the bunraku theatre. Kiyomi spoke to me in English. I was grateful and relieved for her choice. I heard her speaking in English for the first time, but I have to admit, she had a lot of style and elegance. My English had many American words scattered

multe americanisme, pe care le moștenisem de la Bryan, un cercetător american cu care am lucrat pentru o vreme în echipă. Mi-a povestit despre copilăria ei din Anglia, despre adolescența petrecută în *boarding school*, despre părinții, care nu se mai întorseseră niciodată în Japonia. Am aflat cu stupeoare că mama ei era englezoaică. După trăsăturile predominante ale chipului și după maniera japoneză de a se comporta, nu-mi imaginam că ar avea în sângele ei vreo genă din rasa albă. Observația mea i-a făcut o deosebită plăcere, considerând-o, spre bucuria mea, cel mai frumos compliment care i s-a făcut vreodată. Mi-a mărturisit că bunicul ei se afla printre fondatorii firmei unde lucram eu și Ken, că bătrânul îl dezmoștenise pe fiul lui după ce acesta, făcându-și studiile în Anglia, refuzase să se întoarcă în Japonia, însurându-se cu o violonistă englezoaică, interpretă la Filarmonica din Londra. După absolvirea unui colegiu de fete din Londra, Kiyomi le ceruse părinților s-o lase să vină în Japonia, dragostea cu care bunicii o înconjuraseră și descoperirea vieții japoneze determinând-o să rămână la Tokyo și să-și urmeze studiile la celebra universitate Todai. După terminarea facultății, toate bunurile familiei trecuseră pe numele ei, cu clauza ca, în momentul în care va avea un fiu,

through my discourse, I had inherited them from Bryan, an American researcher I had worked with for a while in the team. She had told me about how she spent her childhood in England, or how she spent her adolescence in the *boarding school* and about her parents who had never returned to Japan. I was amazed to find out that her mother was British. Looking at her prevailing facial features and witnessing her Japanese behaviour, I didn't think that she could have in her blood anything belonging to the white race. My comment pleased her immensely, and it gave me joy when she said it was the most beautiful compliment she had ever received. She confessed that her grandfather was one of the founders of the company where Ken and I were working, that the old man had disinherited his son after his son finished his studies in England, refused to come back to Japan and married a British violinist, a performer at the London Philharmonic Orchestra. After she had graduated from an all-girl college in London, Kiyomi asked her parents for permission to go to Japan, where her grandparents' love and the discovery of the Japanese lifestyle made her decide to stay in Tokyo and finish her studies at the renowned Todai University. After she got her BA, the family's entire properties

născut dintr-un tată japonez, acesta să primească totul. În cazul în care nu ar avea urmași, toată averea familiei s-ar întoarce în patrimoniul firmei. Pe Ken îl cunoscuse la o petrecere, se îndrăgostise de el fulgerător și, cu toate protestele bunicilor ei, se căsătoriseră în câteva luni. Din acea clipă, Ken urcase rapid în ierarhia firmei. Vestea că tratamentul ginecologic avea succes însemna foarte mult pentru ea. Pentru o fracțiune de secundă, mi-a trecut prin minte că nici măcar nu-i telefonase soțului ei să-i spună despre reușita tratamentului, dar, în naivitatea mea de burlac, îmi închipuiam că ea era încă supărată pe el fiindcă nu o însoțise la clinică. După ce am terminat de mâncat, a plătit la ieșirea din restaurant și, apoi, ne-am luat încălțărilor. În timp ce liftul cobora, și-a reînnoit rugămintea de a o însoți la cumpărături, cerându-mi să nu mă supăr, dar nu voia să rămână singură în ziua aceea. Prins în vârtejul unor simțuri care se trezeau încet înăuntrul meu, am acceptat cu seninătate calvarul magazinelor. Nu a luat cu ea nici un pachet, lăsând peste tot la casă adresa unde cumpărăturile urmau să-i fie trimise. N-a rezistat totuși ispitei de a lua un singur pachetel, savant elaborat de către vânzător, conținând parfumul ei preferat, burberry brit. Ajungând la etajul pentru îmbrăcăminte

became hers, with the condition that when she gives birth to a son, born to a Japanese father, he would inherit everything. If she didn't have descendants, the company would receive the entire family fortune. She had met Ken at a party, she fell in love at first sight and even though her grandparents were against it, they got married in a couple of months. From that moment on, Ken had risen within the company's hierarchy. It meant a lot to her to hear the news that the gynaecological treatment was a success. For a second, I thought about the fact that she didn't even give a phone call to her husband, to tell him about the treatment's success, but, in my bachelor's naivety, I believed she was still upset he didn't go with her to the clinic. After we finished eating, she paid at the restaurant's entrance and then, we put on our shoes. While the elevator was going down, she asked me again to join her to shopping, she asked me not to be upset after hearing this request, but she didn't want to be all by herself that day. Caught in a maelstrom of emotions which were slowly waking up within me, I accepted with serenity the torture of visiting the shops. She didn't carry any package, and in every shop, she left her address at the checkpoint, where the products she bought

și accesorii masculine, mă gândeam că urma să-i cumpere și lui Ken câteva lucruri. A început cu teritoriul produselor *underwear*, pierzând minute în șir în alegerea celor mai bune sortimente. O interesau culoarea, calitatea materialelor și croiala, iar în timp ce discuta cu vânzătoarea, se întorcea spre mine să-mi ceară opinia. Dacă observa pe chipul meu că nu eram de acord cu alegerea respectivă, lăsa produsul la o parte, interesându-se de un alt model. Ori de câte ori sesiza în expresia mea că mi-ar plăcea ceva, cerea pe loc să împacheteze. Brusc, am realizat că făcea toate acele cumpărături pentru mine. Felul natural în care își trecea degetele delicate peste boxerii pe care-i alesese pentru mine mă excita intens, amintindu-mi instantaneu de incidentul din *onsen*, întărindu-mi, în plus, convingerea că numai talpa piciorului ei putuse să-și facă loc cu atâta naturalețe înspre zona cea mai intimă a trupului meu. Prins în jocul ei de-a cumpărăturile – care începuse cu ce crezi că i-ar plăcea lui Ken? – am trecut pe la toate raioanele de îmbrăcăminte masculină și de cosmetice, Kiyomi alegând bucuroasă tot ceea ce credeam eu că i-ar face plăcere lui Ken să aibă. În final, după ce plătitise cu o carte de credit, m-a rugat să las la casă adresa mea. Îmi cumpărase lenjerie, cămăși, o cravată

would be sent. She couldn't resist the temptation and she took a single package, ingeniously packed by the shop assistant, it contained her favourite perfume: Burberry brit. When we got to the floor with men's clothes and accessories, I thought she would buy some things for Ken, too. She started with the *underwear* products and spent minutes on end to pick the best assortments. She was interested in the colour, the quality of the materials and the cut of the clothes, and while she was talking to the shop assistant, she turned to me to ask for my opinion. If she saw on my face that I did not agree with the choice she had made, she would throw the product away and find out more about another model. Every time she figured out that I liked something, she would request it on the spot and ask for it to be wrapped. Suddenly, I realised she was shopping for me. The way she was delicately and easily caressing the boxers she had chosen for me made me get aroused and remember at once the incident from the *onsen*, and I was sure that what I had thought before was true, that only her foot could have made way so simply to the most intimate part of my body. I was caught in her game about shopping – which had started with the question: "What would Ken like?" – we entered every man's

burberry, două pulovere, un parfum cerruti, un ceas elvețian frederique constant și un fular roșu morgan and oates. Deși iarna era aproape pe trecute, insistase mult să-mi cumpere acel fular. Și, în mod inexplicabil, mai cumpără un fular roșu, exact același model, pe care îi ceruse vânzătorului să-l trimită pe adresa ei. I-am mulțumit pentru cadouri, scuzându-mă din cauza uriașei cheltuieli, dar mi-a zâmbit, asigurându-mă că fusesse plăcerea ei. Am înțeles gestul ei ca pe o răzbunare feminină inconștientă, adresându-se soțului absent, bucuria care-i învăluia chipul cu o frumusețe ireală, intangibilă, dăruindu-mi-o mie, îl desproprietărea în felul acesta pe Ken de ceva ce s-ar fi cuvenit, în ordinea socială, numai lui, bărbatului de drept. Trebuie să recunosc că acest gând mă făcuse pe deplin fericit. Eu însumi fusesem răzbunat pentru stările grele de gelozie pe care le avusesem închipuindu-mi orgoliul lui Ken de a le avea pe cele două femei, pe Kiyomi și pe Lili.

clothes and body care products store so that Kiyomi could gladly choose everything I had thought Ken would like. After we finished shopping, she paid with a credit card and asked me to leave my address at the checkpoint. She bought underwear, shirts, a Burberry tie, two sweaters, a Cerruti perfume, a Swiss Frederique watch, which worked systematically and a red Morgan and Oates scarf. Though winter was almost gone, she really insisted on buying me that scarf. And, oddly, she bought another red scarf, the exact same model, which she had asked the shop assistant to send to her address. I thanked her for the gifts and apologised for the huge amount she had spent for me, but she smiled and assured me it was her pleasure to do so. I considered her gesture to be a woman's instinctive vengeance, one directed to her missing husband. The happiness which covered her face with a surreal, ethereal beauty was given to me, and in that way, she took away from Ken something which was his, only his, the rightful man's right, according to the social order. I have to admit that the thought of it made me absolutely happy. I, myself had been avenged for the tough jealousy outbursts I had when I imagined Ken's pride to have the two women: Kiyomi and Lili.

Am reîntâlnit-o pe Kiyomi, alături de Ken, la concertul orchestrei Filarmonicii din Tokyo, dar eram atât de preocupat de *performance*-ul robotului nostru, încât nu am dat aproape nici o atenție cuplului Takeuchi. Oricum, după toate aparențele, lucrurile evoluaseră în mod pozitiv între ei. Pe Lili nu avusese, totuși, curajul s-o invite la concert sau, poate, având în vedere vestea bună pe care Kiyomi i-o adusese lui Ken după vizita la clinică, acesta rupsesse orice relație cu ea. Erau numai presupunerile mele. În seara aceea purtam cămașa și cravata burberry, cumpărate de Kiyomi, precum și ceasul elvețian. În pauza concertului făcusem tot posibilul ca ea să observe acele amănunte din vestimentația mea. Sunt absolut convins că a observat totul, ba mai mult, apropiindu-se de mine și întinzându-mi mâna, mi-a strecurat în palmă un mic bilețel. Arzând de nerăbdare să-l citesc, m-am scuzat față de cei din grupul nostru care discutau însufleții performanța robotului și m-am îndreptat grăbit spre *otearai*. Biletul era în engleză. Îmi cerea să ne întâlnim a doua zi într-un café din Ebisu. A doua parte a concertului aproape n-a mai existat pentru mine. Conținutul biletului pe care-l țineam în buzunarul hainei se strecurase neștiut în sângele meu, răscolindu-mă cu chemarea

I met Kiyomi again, she was accompanying Ken, at the Tokyo Philharmonic Orchestra's concert, but I was too preoccupied about our robot's *performance*, that I paid no heed to the Takeuchi couple. Nevertheless, as far as I could see, everything was good between them. He didn't have the courage to invite Lili to the concert, or maybe, considering the good news Kiyomi had given him after the visit to the clinic, he had broken off with her. Those were my suppositions. That night, I was wearing the shirt and Burberry tie, Kiyomi had bought for me, as well as the Swiss watch. Because of the concert, I tried my best to make her observe those details about my outfit. I was absolutely convinced that she had seen everything, even more, she got close to me, gave me her hand and slipped a small note into my hand. I was so eager to read it, so I excused myself to our group who were excitedly discussing our robot's performance and I rushed to the *otearai*. The note was in English. She asked me to meet the next day in a café in Ebisu. The second part of the concert was almost inexistent for me. Unbeknownst to me, the content of the note I was keeping in my coat's pocket had slipped in my blood, rousing me with the magical and far off cry of a mermaid's song, which was to

magică a unui cântec îndepărtat de sirenă, care, cu toată împotrivirea rațiunii, avea să mă poarte spre locuri primejdioase și greu de străbătut. Știam încă din seara aceea că, dacă voi urma armonia vrăjită a cântecului abia auzit, eram pierdut.

A doua zi, în urma unor pregătiri minuțioase îndreptate, în mod special, asupra aspectului meu exterior, m-am prezentat la cafeneaua indicată în bilet. Am așteptat-o o jumătate de oră. Kiyomi a apărut exact în momentul în care, după două cappuccino, mă convinsesem că n-o să mai vină, că, cel mai probabil, meditând la ceea ce n-ar trebui să se întâmple între noi, se răzgândise, preferând să rămână acasă. S-a scuzat că m-a făcut să aștept. *Omatase itashimashita*. De fapt, locuia în apropiere mi-a explicat, în Daikanyama, dar n-a putut pleca mai repede. N-am mai întrebat-o nimic. În schimb, ea m-a chestionat nerăbdătoare dacă știam ce zi era aceea. I-am răspuns, nedumerit, că nu. Apoi mi-a explicat că, exact la o lună de la Valentine's Day, se sărbătorea o zi specială, inventată de către japonezi, White Day, adică ziua în care bărbații întorc cadoul primit de la femei de Valentine's Day. Dacă femeile dau de sărbătoarea iubirii *sweets*, pe 14 martie, sau de *knicker's giving*

carry me to dangerous and remote places, against my will. I knew from that night, that if I were to follow the bewitching harmony of the song I could barely hear, I would be lost.

The next day, after I took care of the small details, pertaining to my appearance, I went to the coffee shop indicated in the note. I waited for her for half an hour. Kiyomi arrived exactly when, after drinking two cappuccinos, I was convinced that she wasn't going to come, that most likely, after she pondered on what shouldn't happen between us, she had changed her mind and decided to stay home. She apologised for making me wait for her. *Omatase itashimashita*. She explained that she actually lived close by, in Daikanyama, but she couldn't leave earlier. I didn't ask her anything else. However, she anxiously asked me if I knew what was going on that day. I answered, puzzled that I didn't know. Then, she pointed out that precisely a month after Valentine's Day, the Japanese created a special event: White Day, the day in which men give a gift to the women who had given them presents on Valentine's Day. If women give *sweets* on the day of love's holiday, on the

day, bărbații le cumpără femeilor lenjerie. S-a ridicat de la masă fără să comande nimic și mi-a propus să mergem să-i cumpărăm iubitei mele lenjerie. Eram complet derutat, neștiind ce anume urmărea. Ken, mi-a explicat ea pe stradă, mi-a spus că ai o iubită, pe Lili. Dacă nu i-ai cumpărat încă un cadou, haide să te ajut s-o faci. Îi place lenjeria franțuzească? E foarte *chic*! Și, fără ca eu să fiu în stare să mă împotrivesc, m-a purtat din *boutique* în *boutique* ca să cumpăr lenjerie pentru așa-zisa mea iubită. Nu am îndrăznit să-i explic cum stăteau cu adevărat lucrurile, îmi închipuiam că soțul ei făcuse asta ca să scape de suspiciunile și de geloziiile ei.

14th of March, or *Knicker's Giving Day*, men buy underclothes for women. She got up from the table without ordering anything and suggested we go and buy underclothes for my girlfriend. I was confused since I didn't know what she was up to. She explained when we were outside, on the street, that Ken had told her I had a girlfriend called Lili. "If you haven't bought her a gift, yet, come, I will help you! Does she like French underclothes? It's very *chic*!" And, before I could even oppose, she took me from *boutique* to *boutique* to buy underclothes for my so-called girlfriend. I couldn't dare explain to her how things really were and I imagined that her husband had said so to get rid of her suspicions and her jealousy.

